

Arrest

nr. 291 506 van 5 juli 2023
in de zaak RvV X / XI

In zake: X
Wettelijk vertegenwoordigd door zijn voogd X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat P. DELGRANGE
Haachtsesteenweg 55
1210 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE XI^{de} KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn en wettelijk vertegenwoordigd wordt door zijn voogd X, op 26 juli 2022 heeft ingediend tegen de beslissing van de adjunct-commissaris voor de vluchtelingen en de staatlozen van 24 juni 2022.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 29 maart 2023 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 24 april 2023.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. WILLAERT.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij, haar voogd en haar advocaat P. DELGRANGE en van attaché M. TYTGAT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, komt volgens zijn verklaringen op 14 september 2020 als niet-begeleide minderjarige België binnen zonder enig identiteitsdocument en verzoekt op 25 september 2020 om internationale bescherming. Op 11 maart 2021 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Op 6 september 2021 trekt de adjunct-commissaris voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de adjunct-commissaris) deze beslissing in. Op 24 september 2021 verwerpt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) in zijn arrest met nummer X het tegen deze beslissing ingestelde beroep.

1.2. Op 24 juni 2022 neemt de adjunct-commissaris een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is de thans bestreden beslissing, die dezelfde dag aan verzoekers voogd aangetekend wordt verzonden en luidt als volgt:

“(…)

A. Feitenrelaas

Je verklaarde dat je Afghaans staatsburger bent, Hazara en dat je geboren en getogen bent in het dorp Kayan, gelegen in het district Dushi (van de provincie Baghlan).

In Afghanistan was er oorlog en het was geen goede plek. De taliban waren geen goede mensen. Ze sloegen anderen als ze heel kwaad waren en gingen binnen in huizen om die huizen te doorzoeken. De taliban wilden kleine kinderen meenemen om hen met een bom op pad te sturen om zichzelf op te blazen. De taliban kwamen naar jullie huis. Ze doorzochten jullie huis en namen al jullie geld. Ze wilden jou ook meenemen en zeiden dat ze een bom zouden vastmaken aan jou. Ze sloegen jullie met een stok. Je vader zei dat ze hem in jouw plaats moesten nemen. De taliban bonden de handen van je vader vast, namen hem mee, sloten hem op in hun gevangenis en vroegen geld voor zijn vrijlating. Jij en je broer moesten werken om dit geld te verdienen. Jullie gaven het geld aan de taliban en je vader werd vrijgelaten.

Vervolgens, minder dan een jaar voor je je verzoek om internationale bescherming indiende, verlieten je ouders, broers, zussen en jij Afghanistan en jullie reisden naar Iran. In Iran liep jij voorop en werd de rest van je gezin door de politie opgepakt en naar Afghanistan teruggestuurd. Zij verbleven enige tijd in Kabul en gingen nadien terug in jouw dorp Kayan wonen, waar ze tot op heden in hetzelfde huis wonen waar je woonde voor je vertrek. Je verbleef in Turkije, in Griekenland en reisde vanuit Griekenland via Duitsland naar België, waar je op 25 september 2020 een verzoek om internationale bescherming indiende. In het kader van je verzoek om internationale bescherming leg je de taskara's van je ouders en de taskara's van je drie broers en twee van je zussen neer (kopieën). Voor je persoonlijk onderhoud op het CGVS plaatsvond bezorgde je voogd het CGVS een mail waarin staat dat je Dari minder goed wordt en dat je minder frequente of moeilijke woorden in het Dari niet altijd goed begrijpt. Na het persoonlijk onderhoud bezorgde je voogd per mail een link naar je facebookprofiel.

Omdat er geen geloof werd gehecht aan je asielmotieven nam het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen (CGVS) op 11 maart 2021 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Je tekende beroep aan tegen deze beslissing bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RVV). In de beroepsprocedure bracht je advocaat aan dat je van Griekenland naar Duitsland gerecloceerd was en legde ze ter staving het Best Interests Determination Report neer. Aangezien het CGVS met deze nieuwe elementen geen rekening had kunnen houden op het ogenblik dat het zijn beslissing nam, werd er overgegaan tot een intrekking van de weigeringsbeslissing op 9 september 2021.

Nadien legde je via je advocaat en voogd enkele artikelen en rapporten neer over de algemene situatie in Afghanistan, van incidenten tegen de Hazara gemeenschap, van de start van een onderzoek naar de situatie van Hazara's, rapporten van Nansen betreffende de BPN voor minderjarigen en de beschermingsnood voor Hazara's in Afghanistan, een attest van kinder- en jeugdpsychologe/psychotherapeute A(...) H(...) betreffende jouw belevingsonderzoek, een Best Interests Determination Report van UNHCR uit Griekenland, sociale verslagen, mails van je pleegouders, leraar en vertegenwoordigers, een advies van de kinderrechtencommissaris, opmerkingen op de notities van het onderhoud, een persbericht van CNDA, twee tekeningen die je hebt gemaakt en een samenvatting van de COI Focus Baghlan d.d. 5 mei 2022.

B. Motivering

Vooreerst moet worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal op grond van het geheel van de gegevens in je administratief dossier, van oordeel is dat er in jouw hoofd, als niet-begeleide minderjarige, bijzondere procedurele noden kunnen worden aangenomen.

Om hier op passende wijze aan tegemoet te komen, werden er jou in het kader van de behandeling van je verzoek door het Commissariaat-generaal steunmaatregelen verleend.

Meer bepaald kreeg je een voogd toegewezen die je bijstaat in het doorlopen van de asielprocedure; werd het persoonlijk onderhoud telkens afgenomen door een gespecialiseerde protection officer, die binnen de

diensten van het Commissariaat-generaal een specifieke opleiding volgde om minderjarigen op een professionele en verantwoorde manier te benaderen; werd een onderhoud op maat georganiseerd en hebben de persoonlijk onderhouden plaatsgevonden in het bijzijn van je voogd en in de aanwezigheid van je advocaat, waarbij beiden in de mogelijkheid verkeerden om opmerkingen te formuleren en stukken neer te leggen; en werd er bij de beoordeling van je verklaringen rekening gehouden met je jeugdige leeftijd en maturiteit, evenals met de algemene situatie in je land van herkomst. Ook werd rekening gehouden met de elementen die werden besproken nadat je vier sessies had bijgewoond bij A(...) H(...), kinder- en jeugdpsychologe/psychotherapeute, in het kader van haar belevingsonderzoek met jou, met het advies van de Kinderrechtencommissaris en met het advies van Nansen d.d. 22/12/2021. Nergens uit deze neergelegde documenten blijkt dat jij niet in staat bent om een onderhoud af te leggen en in dit kader volwaardige verklaringen af te leggen. Alsook werd rekening gehouden met de e-mail van L(...) K(...), kinder- en jeugdpsychiater en met het rapport van CBAR-BCHV Trauma, geloofwaardigheid en bewijs in de asielprocedure. Deze documenten betreffen algemene informatie over het horen van kinderen en trauma bij jonge kinderen. Door de opgelegde veiligheidsmaatregelen omwille van de Covid-pandemie konden niet alle modaliteiten ter bevordering van het gesprek met een minderjarige worden aangewend, toch werden verschillende kindvriendelijke gehoortechnieken gehanteerd. Zo werden er korte en eenvoudige vragen gesteld, werd je geregeld gerust gesteld, werd het tweede onderhoud uitgevoerd met visuele hulpmiddelen, kreeg je de mogelijkheid om tekeningen neer te leggen die tijdens het onderhoud besproken werden, werden de onderhouden afgenomen in kortere tijdsblokken alsook werden tijdens je onderhouden meerdere pauzes genomen. Er werd ook aangegeven dat je altijd kon verzoeken om een extra pauze te nemen. Rekening houdend met de mail van je voogd waarin ze zegt dat je Dari minder goed zou worden en dat je minder frequente of moeilijke woorden niet altijd goed begrijpt, werd er benadrukt dat je altijd om verduidelijkingen of herhalingen mocht vragen als iets niet duidelijk was (notities persoonlijk onderhoud CGVS 1, d.d. 23/12/2020, p. 3). Ook werd aangegeven dat je gerust zaken in het Nederlands mocht zeggen als je je daar beter bij voelde (CGVS 1, p. 3). Zowel aan het begin van het persoonlijk onderhoud als op het einde bevestigde je dat je de tolk en/of de vragen goed had begrepen (CGVS 1, p. 4, 20; notities persoonlijk onderhoud CGVS 2, d.d. 22/11/2021 p. 4, 13). Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat je rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat je kan voldoen aan je verplichtingen.

Er dient te worden vastgesteld dat op basis van je verklaringen niet kan worden besloten tot het bestaan van een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie van Genève. Je hebt evenmin een reëel risico op ernstige schade van de Vreemdelingenwet aangetoond.

Op een verzoeker rust de verplichting om van bij aanvang van de procedure zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn verzoek om internationale bescherming, waarbij het aan hem is om de nodige feiten en relevante elementen aan te brengen bij de Commissaris-generaal, zodat deze kan beslissen over het verzoek om internationale bescherming. De medewerkingsplicht vereist dus van je dat je correcte verklaringen aflegt en waar mogelijk documenten voorlegt met betrekking tot je identiteit, je huidige nationaliteit, de landen en plaatsen van eerder verblijf en je verblijfsrecht aldaar, eerdere asielverzoeken, reisroutes en reisdocumenten. Niettegenstaande je bij de aanvang van je persoonlijk onderhouden uitdrukkelijk gewezen werd op de medewerkingsplicht die op je schouders rust, blijkt uit het geheel van de door jou afgelegde verklaringen en de door jou voorgelegde stukken duidelijk dat je samen met je verantwoordelijken niet hebt voldaan aan deze plicht tot medewerking.

Vooreerst ben je niet steeds eerlijk geweest over bepaalde zaken doorheen je asielprocedure. Van jou als minderjarige wordt zeker niet verwacht dat je over ieder detail coherent bent en alles gedetailleerd kunt navertellen. Echt mag wel worden aangenomen dat je over zaken, die je hebt meegemaakt en als belangrijk worden geacht in je nog jonge leven, steeds zo goed als mogelijk kunt vertellen en dat je verhalen ook niet te veel verschillend zijn van elkaar telkens je ernaar wordt gevraagd. Zo is het echter vreemd dat je tijdens je eerste persoonlijke onderhoud meldde dat je vanuit Griekenland met het vliegtuig naar België was gevlogen, met behulp van een smokkelaar (CGVS 1, p. 14). Wanneer het CGVS tijdens je tweede onderhoud, na het ontvangen van documenten die verwijzen naar een relocatie van Griekenland naar Duitsland, er nogmaals naar vraagt, meldde je dat je met het vliegtuig van Griekenland naar Duitsland gegaan bent en dan met een smokkelaar op aanraden van je vader met de trein naar België bent gekomen (CGVS 2, p. 5). Hoewel zowel jij als je vader in Griekenland volgens het Best Interests Determination Report, dat merkwaardig genoeg pas door je voogd en advocaat in het kader van je beroep tegen de eerste beslissing werd doorgestuurd, nog aangaven dat Duitsland ideaal was voor jou, besliste je vader eens je in Duitsland was, dat België een betere plaats was. Het is voor het CGVS merkwaardig dat je je vlucht naar Duitsland onvermeld liet na aankomst, alsook dat jij en je vader eerst instemden met een verblijf in Duitsland om kort nadien reeds door je vader naar België te worden gestuurd. Als je echt

internationale bescherming nodig hebt kan er van jou en je vader verwacht worden dat jij bescherming aangevraagd zou hebben in Duitsland. Dat je vader besliste dat België in tegenstelling tot Duitsland een betere plaats is, is geen argument om geen bescherming aan te vragen in Duitsland.

Tijdens je aankomst in België vertelde je dan weer tot tweemaal toe dat je geen familie had wonen in België noch in Europa (fiche niet-begeleide minderjarige vreemdeling, Dienst Minteh; verklaring DVZ d.d. 15/10/2020, vraag 19, 20). Nochtans blijkt uit hetzelfde Best Interests Determination Report dat je in Griekenland al meedeelde dat de echtgenoot van je vader zijn zus in België woonde. Op het CGVS tijdens je eerste gehoor blijf je dan weer zeer vaag over familie in België. Zo vertel je dat je één familielid hebt, maar niet zoveel weet over hem of haar. Ook herinner je je de naam niet meer, noch kan je er iets over vertellen wanneer wordt gevraagd wat je allemaal weet over deze man of vrouw (CGVS 1, p. 8). Tijdens je tweede gehoor vertel je dan weer dat er in België een vriend van je vader woont, de heer R(...) alias M(...) K(...) (CGVS 2, p. 5). Geconfronteerd met je verklaringen in Griekenland over de echtgenoot van de zus van je papa, zeg je dan plots dat je eigen schoonbroer, de echtgenoot van je eigen zus, in België woont (CGVS 2, p. 5). De naam van je schoonbroer herinner je je echter niet. Wanneer je dan foto's worden getoond van personen gelinkt met jou via jouw eigen Facebookaccounts, herken je zowel die schoonbroer als de oom langs vaderskant ervan, die de vriend van je vader moet voorstellen (CGVS 2, p. 9). Plots weet je dan dat je schoonbroer 15 jaar was toen hij naar België kwam en dat de baby die op het profiel van zijn vader staat jouw neefje is, de zoon van je zus die in Afghanistan bij je ouders verblijft en af en toe naar haar schoonouders gaat (CGVS 2, p. 11). Zijn naam op Facebook, A(...) K(...) T(...) (CGVS 2, p. 10), zegt je echter niets. Je neefje op die foto moet vandaag de dag ongeveer vier of vijf jaar oud zijn. Of je schoonbroer dan sinds zijn aankomst in België huiswaarts is gegaan naar Afghanistan, gezien zijn vrouw en nadien zijn kind zich in Afghanistan bevinden, weet je echter niet (CGVS 2, p. 10). I(...) S(...) T(...), een persoon uit je kleine vriendenlijst die reageert op een foto van jou met "God bless" doet evenmin een belletje rinkelen (CGVS 2, p. 10). Ook opmerkelijk is dat je tijdens je eerste onderhoud aangeeft dat je moeder slechts één broer heeft (CGVS 1, p. 7) maar je tijdens je tweede onderhoud bij twee genoemde personen die voorkomen op je Facebookaccounts deze benoemt als ooms langs moederskant (CGVS, p. 10). Een ander persoon die vaak reageert op je account is die van M(...) H(...), een naam die je evenmin iets zegt (CGVS 2, p. 19). Het is opmerkelijk dat je in eerste instanties heel wat personen die je lijkt te kennen en linken hebben met België achterhoudt voor de Belgische asielinstanties en anderzijds ook doet uitschijnen bepaalde mensen niet te kennen terwijl deze wel met jou bevriend zijn op Facebook en een band met jou hebben gezien hun reacties. Bovendien heb je telkens maar een heel beperkt aantal vrienden op je accounts waardoor aangenomen mag worden dat je met deze personen een meer persoonlijke band hebt.

Voorts blijkt uit je verklaringen dat je behalve over je netwerk en je familieleden zoals hierboven aangetoond evenmin een zicht wenst te geven over het profiel van je vader. Aan het UNHCR in Griekenland gaf je aan dat je vader een kruidenierswinkel uitbaatte in je geboortedorp, meer bepaald Puli Khumri. In België vertelde je echter in eerste instantie dat je geboren bent in Sorkhak, district Doshi (verklaring DVZ vraag 10; fiche niet-begeleide minderjarige vreemdeling, Dienst Minteh) en bij het CGVS in het dorp Kayan. Kayan en Sorkhak, waar je grootouders woonden, zijn twee dichtbij gelegen dorpen. Je was de naam Kayan vergeten, geef je aan als reden voor de naamsverandering (CGVS 1, p. 19). Wanneer je dan wordt gevraagd waarom je in België Kayan vermeldde en niet Puli Khumri als geboorteplaats, zoals je in Griekenland deed, haal je aan dat je vader daar, in Puli Khumri aldus, is geboren en jij in Kampirak, wat een andere benaming is voor Kayan volgens jou (CGVS 2, p. 6). Deze verklaring komt niet overeen met wat je hebt verteld bij aankomst in België en bij de DVZ, waar je telkens zei dat je niet wist waar je vader was geboren (verklaring DVZ, vraag 15; fiche niet-begeleide minderjarige vreemdeling, Dienst Minteh). Ook over de werkzaamheden van je vader in Afghanistan leg je allerminst gelijklopende verklaringen af. In tegenstelling tot je verklaring in Griekenland dat hij een kruidenierswinkel uitbaatte, hield je het in België in eerste instantie bij een job als houtkliever (verklaring DVZ, vraag 15, CGVS 1, p. 6). Tijdens je tweede onderhoud bevestig je dat hij in het verleden steeds bezig was in de houthandel, maar recentelijk, na je vertrek, daarmee grotendeels is gestopt en nu met behulp van een duwwagen rijst verkoopt in de bazaar van Dochi (CGVS 2, p. 6). Verwezen naar je verklaringen uit Griekenland antwoord je dat hij een winkel had waar hij rijst verkocht maar omdat niemand kwam verkocht hij de rijst via zijn duwwagen (CGVS 2, p. 7). Hij zou de winkel via zijn broer hebben gekregen en deze reeds hebben uitgebaat toen jij nog in Afghanistan was (CGVS 2, p. 7). 's Morgens zou hij hout gaan halen zijn, en 's middags naar de winkel gegaan zijn.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt aldus dat je geen zicht wenst te bieden op je netwerk binnen en buiten Afghanistan alsook niet op de leefomstandigheden van je gezin en je familiaal profiel, te meer omdat het CGVS verschillende malen geprobeerd heeft je de gevonden informatie en verschil in

antwoorden te laten verduidelijken. Nochtans werd je bij de aanvang van je persoonlijke onderhouden uitdrukkelijk gevraagd zeker de waarheid te vertellen (CGVS 1, p. 3; CGVS 2, p. 4). Zoals reeds aangehaald werd rekening gehouden met je zeer jonge leeftijd. Toch mag worden aangenomen dat je eens in Europa telkens dezelfde zaken zou vertellen over kernelementen uit je nog jonge leven en dat je een zicht geeft op wie jouw familie is en waar deze verblijven, te meer kan worden geconcludeerd dat je in contact staat met deze mensen. Ook van een minderjarig persoon mag worden verwacht dat hij een geloofwaardig zicht geeft op zijn afkomst en identiteit. Dit zeker omdat je ook in België nog in contact staat met je gezinsleden en ook na onderzoek familieleden en kennissen van je vader in België blijkt te hebben. Bovenstaande vaststellingen ondermijnen vanzelfsprekend je algemene geloofwaardigheid en die van je asielmotieven in het bijzonder.

Wat er ook van zij, op basis van je verklaringen dient te worden opgemerkt dat er evenmin een geloof kan worden gehecht aan de feiten die de aanleiding zouden hebben gegeven voor je vlucht uit Afghanistan.

Zo dient in eerste instantie te worden opgemerkt dat de door jouw aangehaalde gebeurtenis in zijn geheel weinig geloofwaardig overkomt. Je voorstelling over de werkwijze van de taliban in jouw regio komt namelijk in zijn geheel niet overeen met de objectieve landeninformatie die werd toegevoegd aan het administratief dossier. Uit je verklaringen komt naar voren dat de taliban kinderen tegen hun zin meenamen om hen een bom te laten dragen en zichzelf op te blazen. Ook in jouw regio nam de taliban mensen mee die niet mee wilden gaan (CGVS 1, p. 14, 17, 18). Zo kwam de taliban ook naar jouw huis en vertelden ze dat ze je wilden meenemen om een bom aan je te binden. In tegenstelling tot deze verklaringen blijkt uit objectieve informatie dat rekrutering door de taliban echter meestal op collectief niveau – via familie, de clan of het religieuze netwerk – en door middel van propaganda in de madrassa's gebeurde. Concreet betekent dit dat het meestal de stamouderen en commandanten waren die hun achterban onder druk zetten om zich aan te sluiten. De taliban hadden volgens de info geen gebrek aan vrijwilligers/rekruten en maakten enkel gebruik van gedwongen rekrutering in uitzonderlijke gevallen, zoals personen met een militaire achtergrond en aldus leden van de Afghaanse nationale veiligheidsdiensten. De taliban maakten wel gebruik van gedwongen rekrutering in situaties waarin ze onder acute druk stonden, maar ook dan was volgens de beschikbare informatie de concrete bedreiging van families om zonen als strijder te leveren uitzonderlijk. Gedwongen rekrutering van individuele personen door talibancommandanten, via directe of indirecte bedreiging van zijn persoon of zijn naasten, viel niet uit te sluiten, maar is eerder een uitzondering, aldus de informatie die werd toegevoegd aan het administratief dossier. Dat jij op de manier die je beschrijft door hen benaderd werd voor een gedwongen rekrutering, zoals meerdere mensen in je regio, is dan ook weinig overtuigend in het licht van deze informatie. Zeker ook omdat uit de landeninformatie blijkt dat de taliban minderjarigen jonger dan 15 jaar oud niet echt rekruteerden om deel te nemen aan militaire activiteiten. Zelfmoordaanslagen kosten veel geld, waardoor de taliban er veel in investeerden, aldus de informatie. Om die reden was het van essentieel belang dat degenen die gerekruteerd werden voor dergelijke zelfmoordaanslagen vertrouwd konden worden. Het lijkt dan ook bijzonder weinig waarschijnlijk dat de taliban een Hazara jongen van slechts zeven jaar die geen enkele speciale kenmerken had die van doorslaggevend nut konden zijn voor de taliban met stokslagen zouden dwingen om hen te vervoegen en een zelfmoordaanslag voor hen te plegen (CGVS 1, p. 18). Dat ze hun lot en het welzijn van een toekomstige operatie in handen zouden leggen van een zevenjarige jongen zonder enige ervaring of welwillendheid, kan dan ook niet worden verstaan. De vaststelling dat je voorstelling van je gedwongen rekrutering niet door de objectieve informatie gedragen wordt, maakt evenzeer dat je asielaanspraak niet aannemelijk kan worden geacht.

Voorts kan er niet voorbij worden gegaan aan je wisselende verklaringen telkens je over de feiten praat die hebben geleid tot je vertrek uit Afghanistan. Zo vertelde je dat je om je vader vrij te krijgen bij de taliban samen met je broer geld inzamelde. Tijdens je eerste onderhoud op het CGVS haalde je aan dat je geld verdiende door bij mensen te gaan poetsen (CGVS 1, p. 18). Tijdens je tweede onderhoud ging je aardappelen schillen in een restaurant in de bazaar, waar je ook frietjes en okra kookte, ging je ijzer verzamelen om door te verkopen en ging je spelen met kleine kinderen van anderen (CGVS 2, p. 12). Meer niet. Opgeworpen dat je tijdens je eerste gehoor enkel had verteld dat je ging poetsen, weerleg je die verklaringen en voeg je toe dat het je zussen en kleine broer waren die bij anderen gingen schoonmaken (CGVS 2, p. 12). Dat je je initiële antwoord enerzijds ontkent en anderzijds aanpast kan je geloofwaardigheid hierover niet herstellen. Bovendien merkte je deze al dan niet foutieve verklaring ook niet op nadat je in januari 2021 de notities van jouw persoonlijk onderhoud van 23 december 2020 had ontvangen. Ook opmerkelijk is dat je tijdens je eerste onderhoud aanhaalde dat je vader één maand gevangen zat bij de taliban (CGVS 1, p. 17), terwijl je tijdens je tweede onderhoud verklaarde dat je vader zes of zeven maand bij de taliban opgesloten zat (CGVS 2, p. 13). Je verklaart je kennis over dit tijdsbestek door aan te halen dat je een intelligente jongen bent, wat de reden was waarom je vader zei dat je naar

het buitenland moest gaan (CGVS 2, p. 13). Dat je echter tijdens je eerste onderhoud op het CGVS aanhaalde dat je vader één maand opgesloten zat, herinner je je niet meer (CGVS 2, p.13). Van een minderjarige van jouw leeftijd kan worden verwacht dat verklaringen over dezelfde feiten soms wat uiteen lopen. Ook het rapport van Nansen d.d. 22/12/2021, dat werd opgesteld na beide onderhouds, verwijst specifiek naar de verschillende incoherenties die jij verklaarde tijdens je beide onderhouds, zoals onder meer het werk van je vader. Echter, betreft het hier toch opnieuw kernfeiten in je asielmotieven, bovendien voornamelijk over handelingen die je zelf zou hebben uitgeoefend of over de periode dat je die handelingen hebt uitgeoefend. Aangenomen mag worden dat je, indien je effectief in Afghanistan hebt moeten werken in de periode dat je vader in de handen was van de taliban, je over deze feiten min of meer gelijklopende verklaringen zou afleggen.

De vaststelling dat je slechts weinig informatie kan aanreiken over wat jou en je gezin overkwam, doet eveneens afbreuk aan de geloofwaardigheid van je relaas. Hierbij wordt enerzijds rekening gehouden met je jeugdige leeftijd, maar anderzijds ook met het feit dat je zelf verklaart dat jij en je broer degenen waren die alles regelden in je gezin toen je papa er niet was (CGVS 1, p. 18) en dat je wekelijks in contact staat met je ouders zodat zij aldus de mogelijkheid hadden om je zelfs na de beweerde feiten uitgebreid te informeren (CGVS 1, p. 6). De argumentatie van Nansen d.d. 22/12/2021 dat je omwille van je jeugdige leeftijd deze zaken niet kan weten, is dan gezien bovenstaande vaststelling niet ernstig. Dat je, hoewel je aangeeft dat jij en je broer moesten werken voor het geld van de vrijlating van je vader, niet weet om hoeveel geld dit ging en evenmin op de hoogte bent hoe jullie wisten dat de taliban geld vroegen, is dan ook merkwaardig (CGVS 1, p. 17).

Ook het feit dat je broers, zussen en ouders opnieuw in hetzelfde huis in je dorp gingen wonen na hun repatriëring uit Iran, ondanks de door jouw beschreven problemen (CGVS 1, p. 6), is opmerkelijk. Indien je ouders net uit je regio van herkomst waren gevlucht omwille van een persoonlijke vervolging, kan niet worden begrepen dat je vader ervoor zou opteren om met zijn gezinsleden opnieuw naar diezelfde plek terug te keren. Aan jou dan ook gevraagd of zij nog problemen kenden na hun terugkeer, spreek je slechts over het feit dat er gevochten wordt in je regio en dat het er niet veilig is (CGVS 1, p. 19). Je specificeert dat men op elkaar schiet, de taliban schiet naar iedereen en de overheid schiet naar de taliban (CGVS 1, p. 19). Om die reden gingen je broers en zussen niet meer naar school. Uit je verklaringen blijkt dan ook dat je met je ouders en broer of zus, die ook een telefoon hebben (CGVS 1, p. 9), over hun huidige veiligheidssituatie hebt gesproken. Zoals verder in deze beslissing zal blijken is de algemene veiligheidssituatie na de machtsvername sterk gewijzigd bovendien. Dat je gezinsleden er bovendien geen persoonlijke vervolgingsproblemen kenden na hun terugkeer zegt evenzeer iets over de aannemelijkheid van je eigen asielmotieven en de arrestatie die je vader voor jullie vertrek nog te beurt was gevallen.

Gelet op het voorgaande, dient te worden vastgesteld dat op basis van je verklaringen niet kan worden besloten tot het bestaan van een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie van Genève. Je hebt evenmin een reëel risico op ernstige schade zoals bedoeld de artikel 48/4 §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet aangetoond.

Wat betreft de vele verwijzingen van je voogd en advocaat naar de situatie van sjiitische moslims of Hazara in Afghanistan, gestaafd met een algemeen rapport van Nansen en berichtgeving van incidenten en de positie van deze etnische groep in de Afghaanse maatschappij verschenen in de media dient te worden opgemerkt dat deze niet volstaan om aanspraak te kunnen maken op de toekenning van internationale bescherming. Jouw voogd en advocaat laten namelijk na te concretiseren waarom jij omwille van je etnische origine en religie nood hebt aan internationale bescherming. Ze laten na informatie aan te reiken die er in concreto op zou wijzen dat dergelijke situaties betrekking hebben op jouw persoon of dat jij hiervan het slachtoffer zou worden. Zo bevat het rapport van Nansen enkel algemene informatie betreffende de Hazara's. De verwijzingen in de aanvullende nota van je advocaat in het kader van je beroep tegen de eerste beslissing van het CGVS beschrijft dan weer de situatie van voor de machtswissel door de taliban en kan derhalve niet als actueel worden beschouwd. Ook Nansen verwijst naar gebeurtenissen in Baghlan van voor de machtswissel. De door je voogd, advocaat, kinderrechtencommissaris of Nansen neergelegde info van na de machtswissel verwijst dan weer naar gebeurtenissen uit regio's waar jij niet vandaan komt en tonen niet aan dat jij in geval van terugkeer in concreto vervolging zou dienen te vrezen. De samenvatting van de COI Focus van het CGVS, doorgestuurd door je voogd, haalt evenmin aan dat Hazara's in Baghlan systematisch vervolgd worden. Het loutere feit dat jij Hazara bent is onvoldoende om een vrees voor vervolging of risico op reële schade in jouw hoofde aannemelijk te maken. Betreffende de verwijzing naar een beslissing van het Franse CNDA d.d. 03/04/2021 dient te worden opgemerkt dat deze uitspraak geen precedentwerking heeft. Elk

verzoek om internationale bescherming wordt op basis van zijn eigen merites rekening houdend met de individuele omstandigheden van de verzoeker beoordeeld.

Bovendien blijkt uit de EASO Afghanistan Security Situation Update van september 2021 (beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_09_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation_update.pdf) en het EASO-rapport Afghanistan. Country Focus van januari 2022 (beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf) dat er geen aanwijzingen zijn dat de taliban een beleid voeren dat specifiek tegen deze bevolkingsgroep gericht zou zijn. Hazara's kunnen hun religie vrij beleven en er is sprake van bescherming door de taliban van gebedshuizen. Verder blijkt dat er in de periode rond de machtsovername sprake was van een aantal incidenten door toedoen van talibanstrijders waarbij Hazara's het slachtoffer waren. Dit had echter vnl. betrekking op situaties waarbij niet zozeer de etnische achtergrond van belang was dan wel het feit dat de betrokken personen vroeger lid waren van het ANSF en op situaties en incidenten in het kader van de strijd van de Taliban om de controle over grondgebied. Verder worden in bepaalde provincies gevallen gerapporteerd van verdrijvingen van Hazara's en anderen van hun gronden, waarna deze ingenomen werden door Pashtouns, Kuchi-nomaden of andere personen die gelinkt zijn aan de taliban. Lokale talibanstrijders maken hierbij gebruik van de zwakkere positie van Hazara's na de val van de vorige regering.

Wat ISKP betreft, kan worden vastgesteld dat uit dezelfde informatie blijkt dat zij een anti-sjiitische agenda heeft. ISKP pleegde een aantal grote aanslagen op sjiitische moskeeën en andere plaatsen waar sjiieten samenkomen. Deze aanslagen doen zich vooral voor in de grootste steden. ISKP en haar naar schatting 4000 militanten heeft geen territoriale controle in Afghanistan en richt haar acties en aanslagen in hoofdzaak tegen leden van de taliban. ISKP heeft in grote mate af te rekenen met operaties van de taliban tegen haar schuilplaatsen waarbij veel leden worden gearresteerd of gedood, en met leden die zich overgeven aan de taliban.

Uit de EUAA Country Guidance Afghanistan van april 2022 (beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidance-afghanistan-april-2022>) en uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat er geen aanwijzingen zijn van een situatie waarin Hazara's in Afghanistan systematisch vervolgd worden omwille van hun etnie of hun religie. Zoals eerder aangestipt brengen noch jijzelf, noch je advocaat noch je voogd informatie aan waaruit zulks zou blijken. Dat er studies plaatsvinden om de situatie van Hazara's in Afghanistan te monitoren, toont evenmin aan dat Hazara's in Afghanistan momenteel systematisch vervolgd worden of in de toekomst zullen worden. Het komt namelijk aan jou of je voogd of advocaat toe om concrete, op jouw persoon betrokken, elementen of feiten aan te reiken waaruit zou blijken dat jij persoonlijk omwille van jouw etnische afkomst als Hazara dreigt te worden gevisieerd of vervolgd, alwaar jullie in gebreke blijven. Bovendien blijkt uit je verklaringen dat je in contact staat met je familieleden in Afghanistan en dat ze je inlichten over de veiligheidssituatie zodat er vanuit gegaan kan worden dat als je familieleden gevisieerd worden omdat ze Hazara zijn, ze je dit ook zouden vertellen (CGVS 1, p. 6, 19).

Wat betreft je verklaring dat er oorlog was in Afghanistan (CGVS 1, p. 16), dient aangegeven te worden dat naast de toekenning van de vluchtelingenstatus een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus kan toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus, maar ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico loopt een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt de EUAA Country Guidance: Afghanistan van april 2022 (beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidance-afghanistan-april-2022>) in rekening genomen.

In de EUAA Country Guidance wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. In de EUAA Country Guidance

wordt er op gewezen dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is; (v) het aantal burgerslachtoffers; (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten; en (vii) verdere impact van het geweld.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Er wordt ook met andere indicatoren rekening gehouden, enerzijds bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar anderzijds, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen, ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan voor 15 augustus 2021 regionaal erg verschillend waren. Deze sterke regionale verschillen typeerden het conflict in Afghanistan. In sommige provincies was er sprake van een open strijd waardoor er voor die regio's slechts minimale individuele elementen vereist waren om aan te tonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken provincie aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. In andere Afgaanse provincies was de omvang en de intensiteit van het geweld beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevochten werd, waardoor er voor die regio's niet kon gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld dermate hoog was dat er zwaarwegende gronden bestonden om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar het betrokken gebied aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, tenzij de verzoeker aannemelijk maakte dat er in zijn hoofde persoonlijke omstandigheden bestonden die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhoogden (HvJ, 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 39). Tot slot waren er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag was dat in het algemeen kon gesteld worden dat er geen reëel risico bestond voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvond in de provincie.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie EASO Afghanistan Security Situation van juni 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_06_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation.pdf, EASO Afghanistan Security Situation Update van september 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_09_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation_update.pdf, EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf) en de COI Focus Afghanistan. Veiligheidssituatie van 5 mei 2022 (beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_veiligheidssituatie_20220505.pdf) blijkt dat de veiligheidssituatie sinds augustus 2021 sterk gewijzigd is.

Het einde van de strijd tussen de vroegere overheid en de taliban gaat gepaard met een sterke afname van het conflict-gerelateerd geweld en met een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers.

Waar voor de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan te wijten was aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en ISKP anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Sinds de machtsovername van de taliban is het niveau van willekeurig geweld in Afghanistan significant gedaald. De VN Human Rights Council stelt dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvindt, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien, daalden tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal 'armed clashes', luchtaanvallen en incidenten met IED's allen met meer dan 90%. Hetzelfde patroon en lagere niveau van willekeurig geweld tekenen zich af in de eerste maanden van 2022. Het geweld dat actueel nog plaatsvindt, is voornamelijk doelgericht van aard, waarbij enerzijds sprake is van acties van de taliban tegen voornamelijk leden van de voormalige ANSF alsook tegen bijvoorbeeld ex-overheidsmedewerkers, journalisten, aanhangers van ISKP. Anderzijds

wordt er gerapporteerd over confrontaties tussen de taliban en het National Resistance Front en aanslagen door ISKP, die voornamelijk gericht zijn tegen leden van de taliban. Hoewel het aantal incidenten en de graad van geweld in het algemeen aanzienlijk is afgenomen, is er een toename van incidenten die worden toegeschreven aan ISKP. In haar gerichte aanslagen tegen de taliban gebruikt ISKP dezelfde tactieken die eerder werden gebruikt door de taliban, zoals berm bommen, magnetische bommen en targeted killings. Hoewel veel van deze acties en aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn en de impact ervan op burgers beperkt is. Afghanistan werd sinds de machtsovername getroffen door enkele grote aanslagen die onder meer de sjiitische minderheid viseerden en werden opgeëist door ISKP. Bij vier grote zelfmoordaanslagen van ISKP, die gericht waren op de Hamid Karzai luchthaven, twee sjiitische moskeeën en een militair hospitaal, vielen in totaal 264 dodelijke slachtoffers en 533 gewonden, wat ongeveer 70% van het totaal aantal burgerslachtoffers in de periode tussen 15 augustus 2021 en 15 februari 2022 uitmaakt. ISKP, dat een 4000-tal militanten zou tellen, is aanwezig in quasi heel Afghanistan, maar heeft een sterkere aanwezigheid in het oosten, het noorden en in Kabul. De aanwezigheid van ISKP in deze gebieden is echter niet van die aard dat er kan gesteld worden dat ze de controle hebben over het grondgebied. De taliban voerden raids uit op schuilplaatsen waar ISKP-leden zich bevinden en voerden hierbij arrestaties uit. De taliban voerden verder gerichte aanvallen en targeted killings uit op vermeende ISKP-leden. Hierbij moet worden opgemerkt dat deze acties doelgericht van aard waren en slechts in beperkte mate burgerslachtoffers veroorzaakten. Daarnaast was er ook sprake van de vrijwillige overgave door ISKP-leden en werd er hierbij vaak bemiddeld door tribale ouderen.

In de periode tussen 19 augustus en 31 december 2021 registreerde ACLED het merendeel van de incidenten in de provincies Nangarhar, Kabul, Panjshir en Baghlan. In de periode tussen 1 januari 2022 en 31 maart 2022 was dit in Kabul, Baghlan, Panjshir en Takhar.

De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

In de maanden voorafgaand aan de machtsovername door de taliban was er sprake van een sterke toename van het aantal intern ontheemden. Deze waren afkomstig uit quasi elke provincie van Afghanistan. UNOCHA rapporteerde in de periode 1 januari – 30 november 2021 759.000 nieuwe intern ontheemden in Afghanistan, waarvan 98% dateert van voor de machtsovername door de taliban. Na de machtsovername en het einde van het conflict is er een significante daling in het aantal intern ontheemden en is ontheemding ten gevolge van conflict vrijwel volledig gestopt. Bovendien schatte UNHCR begin 2022 dat er sinds de machtsovername zo'n 170.000 intern ontheemden zijn teruggekeerd naar hun regio gelet op de stabielere veiligheidssituatie.

De machtsovername door de taliban heeft een impact gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode voor de machtsovername waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat nieuwe bronnen zijn verschenen, wiens waarde en objectiviteit dienden beoordeeld te worden. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. Er kan dan ook besloten worden dat er actueel voldoende informatie beschikbaar is om het risico voor een burger om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld te kunnen beoordelen. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er sprake is van een significante daling van het willekeurig geweld in geheel Afghanistan, en dat de incidenten die zich wel nog voordoen hoofdzakelijk doelgericht van aard zijn. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk afgenomen aantal incidenten en burgerslachtoffers, de typologie van het geweld, het beperkt aantal conflict-gerelateerde incidenten en de beperkte intensiteit van deze incidenten, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal, de impact van dit geweld op het leven van de burgers en de vaststelling dat veel burgers terugkeren naar hun regio van herkomst. Na grondige analyse van de beschikbare informatie is de Commissaris-generaal tot de conclusie gekomen dat er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Er mag van uitgegaan worden dat indien er actueel situaties zouden zijn die van die aard zouden zijn dat een burger louter omwille van zijn

aanwezigheid in het land een risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, zoals situaties van open combat of van hevige of voortdurende gevechten, er informatie of minstens indicaties zouden zijn in die richting.

De informatie aangereikt door je voogd en advocaat werden allen meegenomen in bovenstaande beoordeling.

Uit de aan jouw dossier toegevoegde documenten blijkt niet dat er in jouw hoofde een persoonlijke omstandigheid bestaat die tot gevolg heeft dat jij, in vergelijking met een andere persoon, een verhoogd risico loopt het slachtoffer te worden van willekeurig geweld. Uit het belevingsonderzoek blijkt evenmin dat jij je in een dermate psychische gesteldheid bevindt waardoor je in vergelijking met een ander persoon, een verhoogd risico loopt om slachtoffer te worden van willekeurig geweld. In het verslag van Nansen wordt er melding van gemaakt dat je posttraumatische stress voor de taliban zou hebben. Het belevingsonderzoek van je kinder- en jeugdpsychologe spreekt evenwel slechts over duidelijke signalen van post-traumatische stress. Bovendien blijkt nergens uit dit attest of de andere door jou neergelegde stukken dat er daadwerkelijk een diagnose van post-traumatisch stress syndroom (PTSS) werd gesteld door een psychiater. Verder blijkt nergens uit de attesten de ernst en de reikwijdte van de vermelde klachten, noch hun impact op je zelfstandig functioneren en de mate waarin deze je cognitieve capaciteiten hebben aangetast. Integendeel, uit het attest komt naar voren dat je naast de klachten van herbelevingen overdag, piekeren, onzekerheid en van nachtmerries 's nachts ook alle kansen grijpt die je geboden worden en je over de vaardigheid beschikt om oplossingsgericht te denken. Zelfs indien zou worden aangenomen dat je daadwerkelijk aan PTSS lijdt moet er aangestipt worden dat uit de informatie toegevoegd aan het administratief dossier, blijkt dat PTSS een aandoening is die zich in zeer uiteenlopende symptomen kan uiten, en waarbij niet steeds alle mogelijke symptomen zich manifesteren. Bovendien blijkt uit de voormelde informatie dat de aanwezige symptomen evenmin zich steeds, en even ernstig manifesteren. Gelet op de complexe en zeer diverse aard waarop post-traumatische stress zich kan manifesteren, volstaat de vermelding dat je signalen vertoont van post-traumatische stress dan ook niet om te concluderen dat er in jouw hoofde sprake is van persoonlijke omstandigheden in de zin van artikel 48/4, § 2 c van de Vreemdelingenwet.

Evenmin kan je minderjarigheid op zich beschouwd worden als een persoonlijke omstandigheid die ertoe leidt dat je meer dan andere Afghaanse burgers een reëel risico op ernstige schade zal lopen voortvloeiend uit willekeurig geweld. Er kan immers redelijkerwijze aangenomen worden dat je familie zich opnieuw over je gaat bekommeren bij terugkeer naar Afghanistan en je helpt om potentieel gevaarlijke situaties in te schatten en je eraan te onttrekken. Jij toont ook zelf niet aan dat jij een verhoogd risico zou lopen. Aldus wordt geen verhoogd risico in jouw hoofde, in vergelijking met enig ander persoon, in het kader van artikel 48/4 § 2 c) van de Vreemdelingenwet aangetoond.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Het CGVS betwist noch ontkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in Afghanistan voor een deel van de bevolking zeer slecht kunnen zijn, doch benadrukt dat, naar analogie met de rechtspraak van het Hof van Justitie en het EHRM, een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt.

Uit de rechtspraak van het Hof van Justitie volgt dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden richtlijn 2011/95/EU), waarvan artikel 48/4, § 2, b van de Vreemdelingenwet de omzetting in Belgisch recht vormt, in wezen overeenstemt met artikel 3 van het EVRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, § 28). Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat socio-economische of humanitaire situaties in welbepaalde omstandigheden aanleiding kunnen geven tot een schending van het non-refoulementbeginsel, zoals begrepen onder artikel 3 van het EVRM. Het EHRM maakt hierbij evenwel een onderscheid tussen socioeconomische omstandigheden of een humanitaire situatie die wordt veroorzaakt door actoren, enerzijds, of door objectieve factoren, anderzijds (EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, § 278-281).

Waar precaire leefomstandigheden worden veroorzaakt door objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen als gevolg van een gebrek aan overheidsmiddelen al dan niet in combinatie met natuurlijk

voorkomende fenomenen (bijvoorbeeld een medische aandoening of droogte), hanteert het EHRM een hoge drempel en oordeelt het dat enkel “in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn”, een schending van artikel 3 van het EVRM kan worden aangenomen (EHRM 27 mei 2008, nr. 26565/05, N. v. Verenigd Koninkrijk, §§ 42-45; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, § 75 en § 92).

Wanneer precaire leefomstandigheden het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) kan enkel een schending van artikel 3 van het EVRM worden aangenomen wanneer er een reëel risico bestaat dat de verzoeker bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Deze situatie is echter uiterst uitzonderlijk, en het Europees Hof heeft slechts in twee gevallen besloten tot een schending van artikel 3 EVRM om deze reden, met name in de zaak M.S.S. en in de zaak Sufi en Elmi (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. / België en Griekenland, §§ 249-254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, §§ 282-283; RvV 5 mei 2021, nr. 253 997). In latere rechtspraak benadrukte het EHRM het uitzonderlijke karakter van deze rechtspraak (EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, §§ 9091).

Zulke situatie valt, gelet op de rechtspraak van het Hof van Justitie, evenwel niet noodzakelijk onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Het Hof van Justitie heeft immers verduidelijkt dat artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 EVRM zoals wordt uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet staat immers niet op zichzelf, maar moet worden gelezen samen met artikel 48/5 van de dezelfde wet, waarin wordt gesteld dat ernstige schade in de zin van artikel 48/4 kan uitgaan van of veroorzaakt worden door: “a) de Staat; b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) niet-overheidsactoren”. Zo stelt het Hof van Justitie in dit verband dat “In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidsstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt(...) Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd.” (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40). In die zin moet er eveneens gewezen worden op considerans 35 van de Kwalificatierichtlijn. Daarin wordt gesteld dat “Gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen blootgesteld is, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt.” Het CGVS meent bijgevolg, naar analogie met de rechtspraak van het Hof, dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet kan vallen.

Naast de vereiste van een aanwezigheid van een actor in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet, is er de vereiste dat de verzoeker in zijn land van herkomst wordt blootgesteld aan een risico dat specifiek en individueel van aard is. De verzoeker moet hierbij aantonen dat hij op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet in zijn elementaire levensbehoeften zou kunnen voorzien (zie in dit verband RvV Verenigde Kamers nr. 243 678 van 5 november 2020). Dit is conform het arrest van het Hof van Justitie waarbij werd geoordeeld dat gelet op het feit dat de medische zorg (wat een aspect is van de socio-economische situatie) niet opzettelijk werd ontczegd, de subsidiaire bescherming niet kon worden toegepast (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40-41).

Dit standpunt wordt ook ingenomen in de EUAA Country Guidance van april 2022 waarin gesteld wordt dat socio-economische elementen – zoals de situatie van intern ontheemden, moeilijkheden bij het vinden van mogelijkheden om in het levensonderhoud te voorzien, huisvesting –, of het feit dat er geen gezondheidszorg of onderwijs aanwezig is, niet vallen binnen het toepassingsgebied van onmenselijke of

vernederende behandeling in de zin van artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn, tenzij er sprake is van het opzettelijk gedrag van een actor.

Verder blijkt uit een analyse van de beschikbare informatie geenszins dat de preciaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan in hoofdzaak wordt veroorzaakt door gedragingen van actoren, zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet. Uit de beschikbare informatie (zie EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, beschikbaar op en Afghanistan. Socio-economische situatie. Overzicht bronnen. van mei 2022) blijkt dat er tal van factoren aan de basis liggen van de actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan. Het optreden van de taliban heeft een impact gehad op een aantal factoren, bijvoorbeeld de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland en de gebrekkige toegang van vrouwen tot de arbeidsmarkt. Maar dit heeft slechts een beperkte impact gehad op de Afghaanse economie. Evenwel blijkt uit de beschikbare informatie dat de socio-economische situatie voornamelijk het gevolg is van een complexe wisselwerking van zeer vele factoren, waarbij het optreden van de taliban van geen of minder belang is. Het gaat dan om factoren, zoals het aflopen van de financiële steun aan de voormalige overheidsadministratie, het feit dat de voormalige Afghaanse regering slechts in beperkte mate een socio-economisch beleid ontwikkeld had, de onveiligheid ten tijde van het conflict tussen de taliban en de vorige overheid, de tijdelijke sluitingen van de grenzen door Pakistan en Iran, een terugval van en disrupties in buitenlandse handel en een tijdelijke onderbreking van humanitaire hulp in de laatste maanden van 2021. Het stopzetten van de humanitaire hulp had diverse redenen en was deels het gevolg van internationale sancties tegen de taliban die reeds sinds 2015 bestonden. Deze factoren hebben geleid tot een hyperinflatie en een inkrimping van de economie als gevolg van een tekort aan cash en liggen aan de basis van de huidige socio-economische en humanitaire situatie. Ten slotte hebben ook de jarenlange aanhoudende droogte en de wereldwijde COVID-19 pandemie een impact gehad op de socio-economische en humanitaire situatie. Daar tegenover staat dat de humanitaire hulp in het land minder belemmeringen ondervond omwille van een drastische afname van het willekeurig geweld. Uit de beschikbare landeninformatie blijkt bovendien niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om de humanitaire situatie te doen verslechteren, bijvoorbeeld door humanitaire hulp te blokkeren. Integendeel moet worden vastgesteld dat de taliban maatregelen heeft genomen om het transport van humanitaire hulp te garanderen.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat de preciaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren, waarvan vele factoren reeds voor de machtsovername door de taliban aanwezig waren in Afghanistan. Er kan bovendien geenszins worden afgeleid dat de situatie werd veroorzaakt door het opzettelijk handelen van de taliban. Bijgevolg kan er niet gesteld worden dat de preciaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van het opzettelijk handelen of nalaten van actoren.

Je toonde evenmin aan dat je bij terugkeer naar Afghanistan op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling waarbij je niet in staat zou zijn om in jouw elementaire levensbehoeften te kunnen voorzien.

Uit de beschikbare landeninformatie (EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022) kan niet worden afgeleid dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven volstaat om bij een terugkeer naar jouw land van herkomst het bestaan van een nood aan internationale bescherming aan te tonen.

Dit wordt bevestigd door de EUAA Country Guidance Afghanistan van april 2022, waaruit blijkt dat niet in het algemeen kan gesteld worden dat personen die terugkeren uit het buitenland of het Westen lopen het risico dat nodig is om te kunnen spreken van een gegronde vrees voor vervolging. Personen die terugkeren naar Afghanistan kunnen door de taliban of de maatschappij met argwaan bekeken worden en geconfronteerd worden met stigmatisering of uitstoting. Stigmatisering of uitstoting kunnen slechts in uitzonderlijke gevallen beschouwd worden als vervolging. De taliban toont enerzijds begrip voor personen die het land verlaten omwille van economische redenen en dit niets te maken heeft met een angst voor de taliban, maar anderzijds bestaat een narratief ten aanzien van de 'elites' die Afghanistan verlaten, die niet als goede Afghanen of moslims beschouwd worden. Wat betreft de negatieve perceptie blijkt nergens in de aanwezige informatie dat het eventuele bestaan hiervan aanleiding zou geven tot situaties van vervolging of ernstige schade. Indien er ernstige en aangetoonde problemen zouden zijn met de manier waarop de taliban terugkerende Afghanen behandelt, zou dit gemeld zijn door een van de instellingen of organisaties die de situatie in het land in het oog houden.

Bij de individuele beoordeling van de vraag of er al dan niet een redelijke mate van waarschijnlijkheid is dat de verzoeker met vervolging wordt geconfronteerd omwille van een verblijf in het buitenland of gepercipieerde verwestering, moet rekening worden gehouden met risicobepalende omstandigheden, zoals: het geslacht, de gedragingen van de verzoeker, het gebied van herkomst, de conservatieve omgeving, de perceptie van traditionele genderrollen door de familie, de leeftijd, de duur van het verblijf in een Westers land, en de zichtbaarheid van de persoon. De verzoeker om internationale bescherming dient dan ook in concreto aannemelijk te maken dat hij omwille van zijn verblijf in Europa nood heeft aan internationale bescherming.

In jouw geval haalt men geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat jij, in geval van terugkeer, dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Evenmin blijkt uit jouw verklaringen en uit de beoordeling ervan dat jij voor jouw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de taliban stond of dat jij een specifiek profiel heeft dat het risico loopt door de taliban te worden vervolgd, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat de taliban jou niet zal viseren bij een terugkeer naar jouw land van herkomst. Nansen toont dit evenmin aan en uit de beschikbare informatie blijkt niet dat eenieder die na een verblijf in het buitenland naar Afghanistan terugkeert, zou dreigen te worden geconfronteerd met ernstige problemen of te worden geviséerd of vervolgd. Men dient zulks derhalve in concreto aannemelijk te maken. Noch Nansen, noch jij, je voogd of je advocaat brengen concrete elementen aan waaruit blijkt dat jij in geval van terugkeer vervolging zou dienen te vrezen; Noch Nansen, noch jij, je voogd of je advocaat brengen concrete elementen aan waaruit blijkt dat jij in geval van terugkeer vervolging zou dienen te vrezen; laat staan dat er in concreto aannemelijk wordt gemaakt, door wie, waar, wanneer of in welke omstandigheden jij daardoor zou dreigen te worden geviséerd, gestigmatiseerd en/of vervolgd.

De documenten die je neerlegt in het kader van je verzoek om internationale bescherming, wijzigen bovenstaande vaststellingen niet. De taskara's van je gezinsleden hebben immers geen betrekking op de door jouw beweerde problemen met de taliban. Ook blijkt uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, dat de betrouwbaarheid van Afghaanse documenten in het algemeen erg onzeker is. Corruptie is wijd verbreid bij het verkrijgen van civiele documenten en attesten (zie informatie in het administratief dossier). Documenten ter ondersteuning van een asielaanvraag kunnen enkel als bewijs worden aanvaard, indien ze dienen ter ondersteuning van waarschijnlijke en coherente verklaringen. Er kan dan ook geen waarde worden gehecht aan de neergelegde taskara's.

De synthese- en discussienota van het CGVS met betrekking tot de beoordeling van een asielaanvraag van een minderjarige evenals het EASO Report on asylum procedures for children die als bijlage werden gevoegd bij het verzoekschrift van je advocaat in het kader van je beroep tegen de eerste beslissing van het CGVS bevat enkel algemene informatie die geen betrekking heeft op jouw persoonlijke vrees bij terugkeer naar Afghanistan. Zoals eerder aangehaald werden er jou in het kader van de behandeling van je verzoek door het Commissariaat-generaal steunmaatregelen verleend. De algemene informatie over de veiligheidssituatie in Afghanistan en jouw district die eveneens werd toegevoegd aan het verzoekschrift beschrijft dan weer de situatie van voor de machtswissel door de taliban en kan derhalve niet als actueel worden beschouwd. De overige toegevoegde rapporten beschrijven een algemene situatie en bevatten geen op jouw persoon betrokken feiten of elementen. De e-mail van L(...) K(...), kinder- en jeugdpsychiater, alsook het rapport van CBAR-BCHV Trauma, geloofwaardigheid en bewijs in de asielpprocedure betreft algemene informatie over het horen van kinderen en trauma bij jonge kinderen. Deze e-mail heeft geen betrekking op jou persoonlijk. In het rapport van Nansen d.d. 22/12/2021 staat zelfs specifiek dat deze kinder- en jeugdpsychiater jou nooit heeft ontmoet. Dergelijke algemene verwijzingen kunnen niet als verschoningsgrond gelden voor de vastgestelde incoherenties in jouw verklaringen. Bovendien dient te worden opgemerkt dat noch jouw voogd, noch jouw advocaat een attest neerleggen dat concretiseert van welke aard jouw mentale problemen in concreto zouden zijn of in welke mate jouw cognitieve performantie of geheugencapaciteiten gehinderd zouden worden. Het belevingsonderzoek van jeugdpsychologe/psychotherapeute A(...) H(...) voegt hier evenmin iets aan toe. Hierin wordt weliswaar melding gemaakt dat jij duidelijke signalen hebt van post traumatische stress, doch wordt niet bevestigd dat jij daadwerkelijk lijdt aan PTSD evenmin in welke mate deze psychische kwetsbaarheid jouw verklaringen zouden beïnvloeden. De conclusie van Nansen d.d. 22/12/2021 dat dit onderzoek uitgewezen zou hebben dat je een trauma hebt omwille van de taliban vindt dan ook geen weerslag in dit attest. Bovendien is een psycholoog of psychiater, meer nog dan een arts, bij het stellen van een diagnose afhankelijk van de verklaringen van de patiënt. Rekening houdend met zijn bevindingen kan de psycholoog of psychiater vermoedens hebben over de oorzaak van de ingeroepen klachten. Een psycholoog of psychiater kan echter nooit met volledige zekerheid de precieze feitelijke omstandigheden

schetsen waardoor de ingeroepen klachten ontstonden. Het attest vormt dan ook geenszins een bewijs van de omstandigheden waarin de psychische problemen van de verzoeker zouden zijn ontstaan. Jijzelf, jouw voogd of advocaat slagen er aldus niet in aan te tonen dat jouw jeugdigheid en mentale toestand de oorzaak is van de aangetoonde ongeloofwaardige, vage en toch wel incoherente verklaringen over sleutelementen in jouw asielmotieven die werden vastgesteld. Noch je advocaat noch je voogd maakten op het eind van de onderhouden melding van moeilijkheden of problemen betreffende de wijze waarop de onderhouden zijn verlopen.

Het Best Interests Determination Report van UNHCR uit Griekenland werd meegenomen in de beoordeling.

De sociale verslagen en de mails van je pleegouders, leraar en vertegenwoordigers betreffende jouw gedrag en engagement in België hebben geen betrekking op een eventuele vrees bij terugkeer naar Afghanistan. Het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen is enkel bevoegd jouw eventueel risico bij een terugkeer naar jouw land van herkomst te beoordelen. Evenmin de nieuwsbrief van pleegzorg kan hier een ander zicht op bieden.

De door jou neergelegde tekeningen voegen niets toe aan jouw verklaringen over de feiten die hebben geleid tot jouw vertrek uit Afghanistan. De ene tekening is een weergave van de wijze waarop de taliban tegen de bevolking optreden in een regio in Afghanistan (CGVS 2, p. 11). Hoewel je deze informatie van je vader en uit het nieuws vernam moet erop gewezen worden dat deze informatie niet strookt met de informatie waarover het CGVS beschikt en die hierboven uiteengezet wordt (CGVS 2, p. 11). Bovendien is het zeer merkwaardig dat jouw vader jou een verhaal zou vertellen dat de taliban dorpen aanvallen, de mensen verzamelen, hun taskara's verbranden en de inwoners die wegvluchten doodschieten (CGVS 2, p. 11). Dat jouw vader zijn nog heel jonge zoon zou opzadelen met zo'n luguber verhaal, is hoogst onwaarschijnlijk. De andere tekening betreft dan weer een droom van jou. Het is vanzelfsprekend zeer betreurenswaardig dat je aanhaalt nachtmerries te hebben over de taliban, doch kan deze evenmin getoetst worden aan objectieve feiten die ertoe zouden hebben geleid dat je Afghanistan hebt moeten ontvluchten, te meer gezien het ongeloofwaardig geachte karakter van je asielmotieven (CGVS 2, p. 11).

Het recht op onderwijs waar Nansen d.d. 22/12/2021 naar verwijst, heeft evenmin betrekking op jouw persoonlijke situatie. Door de loutere verwijzing naar het aantal niet-schoolgaande kinderen in Afghanistan en naar de vrees dat dit aantal kan oplopen toont Nansen allerminst in concreto aan dat je geen toegang tot onderwijs zou hebben bij terugkeer naar Afghanistan. In Afghanistan ben je naar school kunnen gaan, zo zeg je (CGVS 1, p. 9). Nergens blijkt uit jouw verklaringen dat je bij terugkeer geen toegang zou hebben tot scholing.

De overige documenten werden reeds besproken in deze beslissing. Ook de opmerkingen van je advocaat over de notities van het persoonlijk onderhoud werden meegenomen in de beoordeling.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig de aandacht van de staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid op het feit dat u minderjarig bent en dat bijgevolg het Verdrag inzake de rechten van het kind van 20 november 1989, geratificeerd door België, op u moet worden toegepast."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Het verzoekschrift

2.1.1. In een enig middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 3 en 13 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van de artikelen 48/3, 48/4, 48/6 en 57/1, §§ 3 en 4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van artikel 3 van het Internationaal Verdrag inzake de Rechten van het Kind, ondertekend te New York op 20 november 1989 en goedgekeurd bij wet van 25 november 1991, van

artikel 24 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie, van artikel 4 van “de Kwalificatierichtlijn” (verzoeker doelt blijkens de verder in zijn verzoekschrift geciteerde bepaling op artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (hierna: de richtlijn 2011/95/EU), van artikel 10, derde lid van de richtlijn 2013/32/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming (herschikking) (hierna: de richtlijn 2013/32/EU), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van “de beginselen van behoorlijk bestuur”, van “de motiveringsplicht”, van het redelijkheidsbeginsel en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Na het aanhalen van een aantal bepalingen die hij *in casu* geschonden acht, betoogt verzoeker in een eerste onderdeel van zijn middel dat de interviewtechniek niet aangepast was aan een kind van acht jaar oud en dat er onvoldoende rekening werd gehouden met zijn bijzondere procedurele noden.

In een tweede onderdeel van zijn middel betoogt verzoeker dat in de bestreden beslissing geen rekening gehouden wordt met het hoger belang van het kind.

In een derde onderdeel van zijn middel betoogt verzoeker dat het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna: het CGVS) niet over accurate informatie beschikt om een negatieve beslissing te nemen.

In een vierde onderdeel van zijn middel betoogt verzoeker dat het onderzoek naar de geloofwaardigheid van zijn vrees voor vervolging strijdig was met het wettelijk kader voor de beoordeling van asielaanvragen van jonge kinderen en de wetgeving omtrent het gebruik van landeninformatie. Verzoeker gaat in op het wettelijk kader en de relevante rechtspraak voor de beoordeling van asielaanvragen die worden ingediend door jonge kinderen. Vervolgens onderneemt hij een poging om de motieven van de bestreden beslissing op grond waarvan de adjunct-commissaris van oordeel is dat geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers vluchtmotieven achtereenvolgens te weerleggen of te verklaren. Tevens is verzoeker van mening dat er *in casu* andere elementen zijn die tot erkenning van de vluchtelingenstatus hadden moeten leiden. Verzoeker stelt, onder verwijzing naar de notities van het persoonlijk onderhoud, dat hij verschillende indicaties gegeven heeft van problemen met de taliban die volgens hem perfect stroken met de algemene informatie hierover. Hij wijst verder op de inhoud van het neergelegde *Best Interest Determination Report* van UNHCR en meent dat het volledig onduidelijk is op welke manier dit rapport werd meegenomen in de beoordeling, zoals in de bestreden beslissing wordt gesteld. Verzoeker wijst verder op de conclusie in het neergelegde verslag van een belevingsonderzoek dat werd aangevraagd bij een kinderpsychiater en een kinderpsychologe, met name dat van een jongen van zijn leeftijd niet meer details kunnen verwacht worden. De bestreden beslissing houdt volgens verzoeker geen rekening met de inhoud van het belevingsonderzoek, dat duidelijk zou aantonen dat verzoeker een trauma heeft ten aanzien van de taliban. Verzoeker hekelt dat het CGVS op geen enkel moment onderzoekt wat het voor hem zou betekenen, gezien zijn trauma, om terug te keren naar een land waar de taliban nu aan de macht zijn. Verzoeker bekritiseert verder de motivering in de bestreden beslissing met betrekking tot de tekeningen die door hem werden neergelegd op het CGVS. Hij meent dat hem, gelet op zijn jonge leeftijd, het voordeel van de twijfel moet worden gegund. Verzoeker wijst er verder op dat hij verklaarde dat zijn broers en zussen niet naar school konden gaan omwille van de veiligheidssituatie. Hij verwijt het CGVS er in de bestreden beslissing niet bij te zijn stilgestaan dat hij in geval van terugkeer daden van vervolging riskeert die specifiek zijn voor kinderen, namelijk opgroeien zonder recht op opvoeding noch op basisvoorzieningen. Verzoeker meent dat zijn vrees om gerekruteerd te worden door de taliban om bomaanslagen te plegen steun vindt in de informatie die hij aanhaalt. In gebieden onder controle van de taliban konden armere families niet weigeren om hun kinderen ter beschikking te stellen van de taliban, aldus verzoeker, die erop wijst dat de taliban in juli 2019 de controle hebben verworven over de Kayan-vallei, kort voor het vertrek van verzoeker en zijn familie uit het dorp Kayan, gelegen in het district Doshi van de provincie Baghlan.

In een vijfde onderdeel van zijn middel betoogt verzoeker dat hij zich gezien zijn jonge leeftijd heel moeilijk kan beschermen tegen de taliban, in het bijzonder gezien het trauma dat hij heeft ten aanzien van de taliban en gezien het CGVS duidelijk van mening is dat hij de werkelijkheid niet correct inschat. Hij wijst op wat bij het hervatten van de beslissingen in februari 2022 werd gecommuniceerd op de website van het CGVS en stelt dat de verwachting groot was dat hij erkend zou worden als vluchteling.

Verzoeker wijst er verder op dat hij tot de Hazara-minderheid behoort, die voor zo'n negentig procent uit sjiitische moslims bestaat. Hij wijst erop dat UNAMA in 2019 een algemene stijging van doelgerichte aanvallen op sjiitische moslims rapporteerde en dat sinds de machtsovername door de taliban de situatie van de Hazara zeker niet verbeterd is, ter staving waarvan hij verwijst naar informatie die door zijn voogd aan het CGVS werd overgemaakt. Hij citeert, specifiek wat betreft de situatie in de provincie Baghlan, uit de COI Focus "*Afghanistan. Veiligheidssituatie*" van 5 mei 2022 en bekritiseert de motivering van de bestreden beslissing. Hij betoogt dat de Hazara als etnische en religieuze minderheid in Afghanistan tot een risicogroep behoren en dat dit de bewijslast doet verschuiven in de richting van het CGVS. Verzoeker vervolgt dat *in casu* het CGVS niet zorgvuldig heeft onderzocht wat zijn etnische afkomst betekent voor zijn terugkeer naar Afghanistan. Het CGVS had volgens verzoeker tijdens het onderzoek verder rekening moeten houden met andere vaststaande feiten in combinatie met deze etnische afkomst, met name zijn leeftijd, de beperkte informatie over de lange termijnvisie van de taliban, het feit dat verzoeker inmiddels al twee jaar in Europa verblijft, de beperkte informatie over terugkeer naar Afghanistan vanuit Europa en verzoekers eventuele reisweg naar huis. Verzoeker betoogt voorts dat de informatie waarnaar het CGVS verwijst niet voldoende nauwkeurig en actueel is ter ondersteuning van een beslissing in juni 2022 en dat de manier waarop de landeninformatie door het CGVS wordt gebruikt bij voorbaat al niet voldoende transparant is. Verzoeker verwijst nog naar, en citeert uit, een rapport van UNAMA van 20 juli 2022 over de mensenrechtensituatie in Afghanistan sinds de machtsovername, waarin enkel voor het tweede deel van april (2022) verschillende aanslagen worden gerapporteerd waarbij etnische minderheden het voornaamste doelwit waren.

Vervolgens gaat verzoeker in op zijn (toegeschreven) verwesterd profiel. Hij stelt dat hij al twee jaar opgroeit in België, dat hij deel uitmaakte van een Belgisch pleeggezin, dat hij hier naar school gaat en veel Vlaamse vrienden heeft. Hij geeft verder aan dat zijn kennis van het Dari snel achteruitgaat en dat hij steeds moeilijker met zijn familie kan communiceren. Hij meent dat in geval van terugkeer naar Afghanistan zijn verblijf in Europa heel snel zal opvallen. De adjunct-commissaris heeft evenwel volgens verzoeker nagelaten enig onderzoek te voeren naar de elementen die wijzen op verwestering in zijn hoofd en de risico's die hij in dat verband loopt bij terugkeer. Na inhoudelijke duiding te hebben gegeven bij het begrip 'verwestering', merkt verzoeker op dat hij zijn land van herkomst op heel jonge leeftijd verlaten heeft en dat dus redelijkerwijs kan worden aangenomen "*dat verzoeker, na een verblijf van een significant lange periode in België gezien zijn jonge leeftijd, op zeer ingrijpende wijze geconformeerd is aan de Westerse, liberale en vrije levensstijl en sociale voorschriften, waardoor hij in geval van terugkeer naar Afghanistan riskeert gezien te worden als 'verwesterd', zoals afgeleid kan worden uit de informatie die bij dit verzoekschrift wordt toegevoegd*". Verzoeker herinnert eraan dat hij bij een Vlaams pleeggezin gewoond heeft en helemaal niet is opgegroeid in de Afghaanse gemeenschap in België. Verzoeker gaat vervolgens, onder verwijzing naar diverse bronnen, uitgebreid in op het risico dat verwesterde Afghanen lopen om door de taliban te worden vervolgd. Hij stelt dat teruggekeerde verwesterde Afghanen kunnen worden vervolgd zowel omwille van een (toegeschreven) politieke overtuiging of religie als omwille van het behoren tot een specifieke groep van verwesterde Afghanen en licht dit nader toe. Verzoeker vervolgt dat gepercipieerd verwesterde Afghanen eveneens riskeren te worden geconfronteerd met een ernstig wantrouwen door de gemeenschap, met stigmatisering, discriminatie en sociale en familiale uitsluiting tot gevolg. Hierdoor dreigen Afghanen die terugkeren uit het Westen in een situatie van extreme materiële deprivatie te belanden die hen niet in staat stelt een menswaardig leven te leiden, waardoor aan de minimumgrens van ernst van foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing in de zin van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet is voldaan, aldus verzoeker. Verzoeker meent dat in het licht van de veranderde omstandigheden grondiger en beter moet worden onderzocht in welke mate de discriminatie en stigmatisering van Afghanen die terugkeren uit het Westen onder het huidige talibanregime kan uitmonden in foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing waardoor er sprake is van een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van voormeld artikel, doch dat louter op basis van de beschikbare informatie kan worden vastgesteld dat hij actueel dergelijk risico loopt. Hij wijst erop dat hij als zesjarige alleen uit Afghanistan vertrokken is en nog heel jong is. Hij betoogt dat hij niet opgegroeid is met de strenge Afghaanse waarden en normen en dat hij zich niet meer zal kunnen aanpassen aan deze context.

In een zesde onderdeel van zijn middel gaat verzoeker in op de actuele situatie in Afghanistan in het licht van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet. Verzoeker betoogt, onder verwijzing naar landeninformatie en rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, dat de huidige humanitaire crisis in Afghanistan een onmenselijke en vernederende behandeling vormt in de zin van artikel 3 van het EVRM waarvoor actoren verantwoordelijk zijn.

Verzoeker vraagt in hoofddorde de bestreden beslissing te hervormen en hem de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Verzoeker vraagt in ondergeschikte orde de bestreden beslissing te vernietigen en het dossier voor grondig onderzoek terug te sturen naar het CGVS.

2.1.2. Als bijlage aan het verzoekschrift wordt een fotokopie van de verblijfskaart van M. A. als nieuw stavingstuk gevoegd (stuk 6).

2.2. Nieuwe elementen

2.2.1. Op 5 april 2023 legt verzoeker overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet bij de Raad een aanvullende nota neer waarin hij vooreerst ingaat op zijn vermeende verwestering en actuele situatie. Hij wijst erop dat de Raad in zijn arrest met nummer 259 452 van 20 augustus 2021 stelde dat de verwestering van een asielzoeker tot diens godsdienstige of politieke overtuiging kan horen en aldus onder het toepassingsgebied van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan vallen. Hij vervolgt dat hij al drie jaar in België verblijft en dat dit zijn visie, persoonlijkheid en wereldbeeld enorm heeft beïnvloed. Verzoeker betoogt, onder verwijzing naar twee getuigenverklaringen en enkele foto's die hij voegt en toelicht, dat het duidelijk is dat hij zich de westerse, liberale en vrije levensstijl evenals de sociale voorschriften heeft eigen gemaakt. Hij stelt dat hij zichzelf helemaal heeft kunnen ontplooien in België en de regels opgelegd door de taliban niet wil volgen. Verzoeker meent voorts dat zijn levensstijl deel uitmaakt van zijn identiteit. Het gaat volgens hem om de uiting van zijn waarden en visie op de maatschappij die hij zich daadwerkelijk heeft eigen gemaakt. Zijn identiteit onderdrukken om zich aan te passen zou neerkomen op een schending van zijn fundamentele rechten, aldus verzoeker, die er nog op wijst dat hij (uitzonderlijk) jong is. Hij meent dat zijn levensjaren in België een duidelijke en langdurige impact zullen hebben op wie hij is en zal worden. Ten tweede wijst verzoeker in zijn aanvullende nota op enkele recente informatiebronnen en rechtspraak van de Raad betreffende de vervolging van Hazara's en Ismaëlieten in onder meer de provincie Baghlan. Als nieuwe stavingstukken voegt verzoeker bij zijn aanvullende nota, blijkens de inventaris, een getuigenverklaring van zijn (voormalig) pleeggezin (stuk 1), een getuigenverklaring van zijn steungezin met kopie van identiteitskaarten (stuk 2), een kerstkaartje met het steungezin (stuk 3), een overzicht van activiteiten met het steungezin (stuk 4), foto's van een scoutskamp in augustus 2021 (stuk 5), foto's van het rugby (stuk 6) en een brief van verzoekers voogd (stuk 7).

2.2.2. Op 17 april 2023 legt de verwerende partij overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet bij de Raad een aanvullende nota neer waarin zij een analyse maakt van het risico op vervolging of ernstige schade voor Hazara en sjieten in Afghanistan, de veiligheidssituatie en de socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan, alsook van het risico bij terugkeer na verblijf in het buitenland, met inachtneming van volgende recente landeninformatie waarnaar niet wordt verwezen in de bestreden beslissing en de nota met opmerkingen: het rapport "*Afghanistan Security Situation*" van EUAA van augustus 2022, de COI Focus "*Afghanistan. Veiligheidsincidenten (< ACLED) per provincie tussen 16 augustus 2021 en 30 juni 2022*" van 23 september 2022, het rapport "*Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city*" van EUAA van augustus 2022, het "*Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City*" van EASO van augustus 2017, het rapport "*Afghanistan: Targeting of individuals*" van EUAA van augustus 2022, de COI Query "*Afghanistan. Major legislative, security-related, and humanitarian developments*" van EUAA van 4 november 2022 en de "*Country Guidance: Afghanistan*" van EUAA van januari 2023.

2.3. Beoordeling

2.3.1. Bevoegdheid

Inzake beroepen tegen beslissingen van de adjunct-commissaris beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-06, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133).

Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoeker daarop.

2.3.2. Ontvankelijkheid van het middel

2.3.2.1. Luidens artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4° van de Vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid “*een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen*”. Onder “*middel*” wordt begrepen een voldoende duidelijke omschrijving van de door de bestreden beslissing overtreden rechtsregel of rechtsprincipe en van de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsprincipe door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 22 januari 2010, nr. 199.798). Te dezen voert verzoeker de schending aan van artikel 13 van het EVRM, dat het recht op een daadwerkelijk rechtsmiddel behelst, doch geeft hij niet de minste toelichting over de wijze waarop hij deze bepaling geschonden acht. Verzoeker preciseert verder niet welke “*beginselen van behoorlijk bestuur*”, behalve deze die bij naam worden genoemd, hij *in concreto* geschonden acht.

2.3.2.2. In de mate dat verzoeker aanvoert dat artikel 3 van het EVRM wordt geschonden, dient te worden vastgesteld dat de bevoegdheid van de adjunct-commissaris in dezen beperkt is tot het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Bovendien houdt de bestreden beslissing op zich geen verwijderingsmaatregel in.

2.3.2.3. Aangaande verzoekers verwijzing naar artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 10, derde lid van de richtlijn 2013/32/EU wordt opgemerkt dat deze bepalingen zijn omgezet in Belgisch recht. Na de omzetting van een richtlijn kunnen particulieren slechts op dienstige wijze een beroep doen op de bepalingen van de richtlijn indien de nationale omzettingsmaatregelen niet correct of toereikend zijn (HvJ 4 december 1997, C-253/96 tot en met C-258/96, *Kampelmann*, punt 42; zie tevens: HvJ 3 december 1992, C-140/91, C-141/91, C-278/91 en C-279/91, *Suffritti*, punt 13, en RvS 2 april 2003, nr. 117.877). Verzoeker toont dit *in casu* evenwel niet aan. Hij kan derhalve de schending van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU en van artikel 10, derde lid van de richtlijn 2013/32/EU niet op ontvankelijke wijze aanvoeren.

2.3.2.4. Het enig middel is, wat het voorgaande betreft, niet-ontvankelijk.

2.3.3. De motieven van de bestreden beslissing

De uitdrukkelijke motiveringsplicht, vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet, heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “*afdoende*” wijze. Het begrip “*afdoende*” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen.

In casu wordt in de motieven van de bestreden beslissing verwezen naar de toepasselijke rechtsregels, namelijk de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat aan verzoeker de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus worden geweigerd omdat (A) hij geen zicht wenst te bieden op zijn netwerk binnen en buiten Afghanistan, alsook de levensomstandigheden van zijn gezin en zijn familiaal profiel, omdat (B) er op basis van zijn verklaringen evenmin geloof kan worden gehecht aan de feiten die de aanleiding zouden hebben gegeven voor zijn vlucht uit Afghanistan, nu (i) zijn voorstelling van de werkwijze van de taliban in zijn regio in het geheel niet overeenkomt met de objectieve landeninformatie die werd toegevoegd aan het administratief dossier, (ii) er niet voorbij kan worden gegaan aan zijn wisselende verklaringen telkens hij over de feiten praat die hebben geleid tot zijn vertrek uit Afghanistan, (iii) de vaststelling dat hij slechts weinig informatie kan aanreiken over wat hem en zijn gezin overkwam eveneens afbreuk doet aan de geloofwaardigheid van zijn relaas, en (iv) ook het feit dat zijn broers, zussen en ouders opnieuw in hetzelfde huis in zijn dorp gingen wonen na hun repatriëring uit Iran, ondanks de door hem beschreven problemen, opmerkelijk is, omdat (C) er geen aanwijzingen zijn van een situatie waarin Hazara's in Afghanistan systematisch vervolgd worden omwille van hun etnie of hun religie en verzoeker, zijn voogd en advocaat in gebreke blijven om concrete, op zijn persoon betrokken, elementen of feiten aan te reiken waaruit zou blijken dat hij persoonlijk omwille van zijn etnische afkomst als Hazara dreigt te worden gevisieerd of vervolgd, omdat (D) er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de

Vreemdelingenwet en niet blijkt dat in zijn hoofde een persoonlijke omstandigheid bestaat die tot gevolg heeft dat hij, in vergelijking met een andere persoon, een verhoogd risico loopt het slachtoffer te worden van willekeurig geweld, omdat (E) er niet gesteld kan worden dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van het opzettelijk handelen of nalaten van actoren en hij evenmin aantoonde dat hij bij terugkeer naar Afghanistan op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling waarbij hij niet in staat zou zijn om in zijn elementaire levensbehoeften te kunnen voorzien, omdat (F) er geen concrete elementen worden aangehaald waaruit blijkt dat hij, in geval van terugkeer, dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging zoals bepaald in het Verdrag van Genève of van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, en omdat (G) de documenten die hij neerlegt in het kader van zijn verzoek om internationale bescherming bovenstaande vaststellingen niet wijzigen. Al deze vaststellingen en overwegingen worden in de bestreden beslissing omstandig toegelicht.

Aldus kunnen de motieven die de bestreden beslissing onderbouwen op eenvoudige wijze in die beslissing worden gelezen zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en hierdoor tevens heeft kunnen nagaan of het zin heeft hiertegen de beroepsmogelijkheden aan te wenden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en in artikel 62 van de Vreemdelingenwet, voldaan. Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hem niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht.

Daarnaast blijkt uit de uiteenzetting van het middel dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt (cf. RvS 21 maart 2007, nr. 169.217).

Een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen wordt niet aangetoond.

2.3.4. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

Verzoeker verklaart zijn land van herkomst, Afghanistan, te hebben verlaten uit vrees om door de taliban gedwongen te worden gerekruteerd. De adjunct-commissaris hecht geen geloof aan verzoekers vluchtmotieven om redenen die in de bestreden beslissing omstandig worden toegelicht en *supra*, onder punt 2.3.3., worden weergegeven.

Er wordt *in casu* evenwel niet betwist dat verzoeker de Afghaanse nationaliteit heeft en een Hazara is.

In de bestreden beslissing en de nota met opmerkingen wordt tevens ingegaan op verzoekers nood aan internationale bescherming omwille van zijn Hazara-afkomst en het feit dat hij een sjiitisch moslim is. Uit de landeninformatie aanwezig in het rechtsplegingsdossier blijkt het volgende.

Gedurende het talibanregime tussen 1996 en 2001 werden verschillende bloedbaden aangericht waarvan Hazara's het slachtoffer waren. Na de val van het talibanregime in 2001 verbeterde de positie van de Hazara. Vanaf 2016 echter ontstonden er nieuwe veiligheidsdreigingen voor de sjiitische moslims waaronder de Hazara-gemeenschap. ISKP voerde vanaf dan aanvallen uit die onder andere tegen de Hazara waren gericht. In 2021 werden aanvallen gerapporteerd van de taliban tegen personen van Hazara-afkomst. Met de terugtrekking van de internationale strijdkrachten uit Afghanistan werd melding gemaakt van een verhoging van geweldfeiten tegen de Hazara.

In de periode na de machtsovername was er tijdelijk een opflakking van geweld tegen de Hazara. Dit waren voornamelijk incidenten waarbij de slachtoffers Hazara's waren die vroeger lid waren van het ANSF. Na de machtsovername door de taliban in augustus 2021 leek er geen beleid te zijn tegen de Hazara-minderheid. Het was sjiitische moslims toegestaan om hun religieuze ceremonies te beleven, zoals de jaarlijkse viering van Ashura. Daarnaast beloofden de taliban de Hazara-gemeenschap te beschermen en talibanstrijders zouden sjiitische moskeeën hebben beschermd. Hazara's kregen functies in de nieuwe talibanadministratie op centraal en provinciaal niveau, maar de vraag rijst of deze personen kunnen worden beschouwd als werkelijke vertegenwoordigers van de Hazara-minderheid daar het personen betreft die reeds lang geleden de geledingen van de taliban hebben vervoegd. Er zijn immers ook rapporten dat de taliban de rechterlijke macht zouden hebben gereorganiseerd, waarbij honderd

Hazara-rechters werden ontslaan omdat de taliban van mening zijn dat Hazara geen rechters kunnen zijn. Daarnaast zouden de taliban hebben bevestigd dat hun beleid enkel zou steunen op soennitische Hanafi-rechtspraak.

De talibanregering zoals gevormd op 7 september 2021 had geen Hazara-vertegenwoordiging, maar op 21 september 2021 werd een lid van de sjiiitische Hazara-gemeenschap benoemd tot adjunct-minister van gezondheid. Er is evenwel geen sprake van een daadwerkelijke en volledige 'inclusie' van de Hazara in de nieuwe regering.

Uit de landeninformatie blijken geen aanwijzingen dat de taliban in de huidige stand van zaken een beleid voeren dat specifiek of rechtstreeks is gericht tegen de Hazara. Het gedrag van de taliban lijkt eerder context-gebonden.

Dit neemt niet weg dat personen van Hazara-etnie nog steeds slachtoffer kunnen worden van maatschappelijke discriminatie. Er zijn tevens voorvallen waarbij taliban overgaan tot foltering en executie van Hazara's. Gedwongen uitzettingen van Hazara's vinden ook plaats. Sommige vonden plaats in september 2021 in de provincie Daykundi en in oktober 2021 in de provincies Helmand en Balkh. In sommige gevallen werden deze uitzettingen bevolen door lokale talibanleiders, terwijl in andere gevallen de uitzettingen gebeurden door Kuchi-nomaden of door de taliban en milities daarrond. In sommige gevallen beloofden de taliban op lokaal niveau deze problematiek te onderzoeken. In andere gevallen echter stelden lokale talibanleiders dat deze uitzettingen plaatsvonden overeenkomstig beslissingen van de de-factorechtbanken. De uitzettingen leken te zijn ingegeven door de zwakkere positie van de Hazara na de val van de voormalige Afghaanse regering. Er waren in november 2021 gedwongen verdrijvingen in de provincie Daykundi waarbij de lokale taliban de gronden van Hazara's opeisten. De talibanautoriteiten in Daykundi zouden hierover een onderzoek zijn gestart. Talibanleiders in Kaboel zouden ook enkele uitzettingsbeslissingen in Daykundi hebben ingetrokken. In Gizab waren er ook uitzettingen. Deze uitzettingen zouden zijn gebeurd in het kader van grondconflicten en de gronden werden voornamelijk ingenomen door Pasjtoen uit de provincie Uruzgan.

Een deel van de talibanstrijders heeft vooroordelen en een negatief beeld over de Hazara, aangezien de Hazara-gemeenschap deelnam aan het vorige bestuur en de sociale vooruitgang van Afghanistan in het algemeen en omdat ze ook worden beschouwd als het Westen meer genegen dan andere groepen in Afghanistan. Binnen conservatieve delen van de Afghaanse gemeenschap leeft de perceptie dat de Hazara-minderheid een cultuur heeft omarmd die niet strookt met de definitie van islam zoals de taliban deze zien, bijvoorbeeld omdat Hazara-vrouwen in het leger dienden of waren betrokken in culturele en sociale activiteiten. Er is een anti-Hazara-visie bij de algemene bevolking, zelfs voor de machtsovername.

Aanvallen door opstandige groeperingen werden de laatste jaren voornamelijk toegeschreven aan ISKP, die de Hazara en sjiiitische moslims als een legitiem doelwit beschouwt. Deze aanvallen hebben een grote impact gehad op de Hazara-bevolking. Aanvallen van ISKP waren gericht tegen plaatsen waar Hazara's of sjiiitische moslims samenkomen, zoals religieuze bijeenkomsten, huwelijken en locaties in door Hazara's gedomineerde wijken in grote steden, zoals Kaboel en Herat. Deze aanvallen kunnen worden gelinkt aan de religie van de Hazara. ISKP viseert echter ook de Hazara omwille van hun vermeende nauwe band met en steun voor Iran en hun steun in de strijd tegen IS in Syrië. In de eerste helft van 2021 rapporteerde UNAMA een heropflakking van opzettelijk sektarisch geïnspireerde aanvallen tegen de sjiiitische religieuze minderheid, meestal de etnische Hazara-minderheid. Bijna alle twintig incidenten gedurende deze periode werden opgeëist door ISKP en betroffen beschietingen en IED (*improvised explosive device*)-aanvallen, waarbij bussen werden gevisieerd en andere voertuigen die leden van de Hazara-gemeenschap transporteerden. Dit leidde tot 500 burgerslachtoffers (143 overlijdens en 357 gewonden).

In de periode na de machtsovername bleef de sjiiitische gemeenschap gevisieerd door ISKP, die een anti-sjiiitische agenda heeft. In oktober 2021 vonden grootschalige aanvallen plaats op sjiiitische moskeeën in Kandahar en Kunduz, waarbij minstens 119 personen werden gedood en 220 gewond. Hierna namen de taliban de verantwoordelijkheid voor de beveiliging van deze plaatsen. In de herfst van 2021 werden incidenten gerapporteerd waarbij burgerslachtoffers vielen in de wijk Dasht-e Barkhi in het westen van Kaboel, waar veel sjiiitische Hazara's leven.

Volgens cijfergegevens van de Verenigde Naties, vonden er tussen 19 augustus en 31 december 2021 in zestien provincies aanvallen van ISKP plaats; het jaar daarvoor was dat voor dezelfde periode maar het geval in vijf provincies. In de periode van 1 januari tot 21 mei 2022 werden aanvallen gedocumenteerd in

elf provincies; in dezelfde periode het jaar daarvoor in zes provincies. Sedert juni 2022 omvat het gebied waar ISKP actief is delen van noordelijk en westelijk Afghanistan, evenals zuidelijke en zuidoostelijke provincies. De speciale gezant van de VN voor Afghanistan stelde in november 2021 vast dat ISKP een aanwezigheid in bijna alle provincies leek te hebben. ISKP voerde verschillende ‘*high profile*’-aanvallen uit, waaronder de reeds vermelde aanslagen op sjiitische moskeeën in oktober 2021, een militair hospitaal in Kaboel op 2 november 2021, een sjiitische moskee in Mazar-e Sharif in april 2022 en een serie bomexplosies in Mazar-e Sharif en Kaboel in mei 2022. Deze ISKP-aanvallen in april en mei 2022 tonen aan dat ISKP zijn capaciteit om aanvallen uit te voeren in noordelijk Afghanistan heeft uitgebreid. De aanvallen in deze periode in Kaboel en in het noorden maakten burgerslachtoffers, terwijl de aanvallen in andere delen van het land de taliban viseerden. In september 2022 vond een aanslag plaats bij een school in de wijk Dasht-e Barkhi in Kaboel waarbij vijftig mensen, het merendeel studenten en meisjes die tot de Hazara-gemeenschap behoren, om het leven kwamen.

Lidstaten van de VN schatten in mei 2022 de getalsterkte van ISKP tussen de 1500 en 4000 strijders. Dit neemt toe sinds de machtsovername door de taliban, gezien de vrijlating van gevangen ISKP-leden, spanningen tussen verschillende talibanstrekkingen en een toename aan financiële bronnen.

Voor de machtsovername van de taliban in augustus 2021 werden de delen van Afghanistan waar overwegend Hazara’s wonen het minst getroffen door het conflict tussen de vorige regering en de taliban. Vanaf 2016 begon ISKP aanvallen uit te voeren op de Hazara en andere sjiitische moslims. Uit het rapport “*Afghanistan 2021 Human Rights Report*” van het Amerikaanse ministerie van Buitenlandse Zaken van 12 april 2022 blijkt dat de taliban in december 2021 een reeks ontmoetingen hadden met sjiitische Hazara-leiders van verschillende delen van het land. De taliban beloofden veiligheid te voorzien voor alle burgers en wensten sektarische opsplitsingen te vermijden. De taliban hebben communicatie behouden met verschillende politieke partijen van voor hun machtsovername, onder meer met de Hezb-e Wahdat, voornamelijk bestaand uit Hazara’s. Experts binnen de internationale gemeenschap hebben ongerustheid geuit over de situatie van de Hazara na de machtsovername; de taliban zijn niet geneigd om de Hazara te beschermen.

Er worden twee patronen vermeld in aanvallen tegen de Hazara na de machtsovername door de taliban. Het eerste patroon betreft aanvallen waarbij burgertransportvoertuigen werden gevisieerd, voornamelijk minibusjes gebruikt door jonge, opgeleide en werkende Hazara’s zoals overheidspersoneel, journalisten en ngo-medewerkers. Tijdens het reizen op de snelwegen werden Hazara’s gestopt. Het tweede patroon betreft complexe aanvallen op grote schaal, met als doelwit sjiitische moskeeën, hospitalen en scholen in gebieden waar de Hazara verblijven. Dit gebeurde vooral in de steden Kaboel, Herat, Mazar-e Sharif, Kandahar en Kunduz.

De provincie Baghlan wordt omringd door Kaboel, Mazar-e Sharif en Kunduz. Door de provincie Baghlan loopt een drukke verbindingsweg die Kaboel verbindt met Mazar-e Sharif enerzijds en Kunduz anderzijds. Verschillende bronnen vermelden ISKP als voornaamste actor van geweld tegen de Hazara. Deze aanvallen tegen de Hazara blijven voortduren, zeker tot 25 mei 2022. ISKP heeft via Telegramkanalen laten weten dat ze sjiitische moslims viseren van “*Baghdad tot Khorasan*”.

Uit het geheel aan beschikbare landeninformatie besluit de Raad dat de situatie van de Hazara in Afghanistan verontrustend is. Evenwel blijkt niet dat er heden in Afghanistan sprake is van een systematische vervolging van de Hazara. Uit de beschikbare landeninformatie kan niet worden ontwaard dat de Hazara in Afghanistan systematisch worden vervolgd omwille van hun etnie of hun religie, noch dat het loutere feit Hazara te zijn op zich voldoende is om een vrees voor vervolging of risico op reële schade in verzoekers hoofde aannemelijk te maken. De hoedanigheid van Hazara is in deze stand van zaken aldus onvoldoende om een gegronde vrees voor vervolging aannemelijk te maken. Gelet op de context van discriminatoire maatregelen, de bedreigingen en het geweld ten aanzien van sjiieten, waaronder Hazara’s, is er evenwel sprake van een zeer precare algemene situatie die moet worden meegenomen bij de beoordeling van het beschermingsverzoek.

In het rapport “*Country Guidance: Afghanistan*” van EUAA van januari 2023 (p. 80-83), waaraan de gemachtigde ambtenaar van de commissaris-generaal refereert in de aanvullende nota neergelegd op 17 april 2023, worden de Hazara aangemerkt als een risicoprofiel, daar wordt aangenomen dat zij kunnen worden blootgesteld aan daden van vervolging. Volgens deze richtlijnen, die door de Raad, na lezing van de beschikbare landeninformatie, kunnen worden bijgetreden, moet de situatie van de Hazara worden beoordeeld in het licht van de recente machtsovername door de taliban. Tevens moet het risico om het doelwit te worden van ISKP worden beoordeeld in het licht van de operationele capaciteit van deze groep.

Risicobepalende omstandigheden kunnen tevens verband houden met andere risicoprofielen, met name sjiieten, enerzijds, en individuen van wie wordt vermeend dat zij morele en maatschappelijke normen hebben overschreden, anderzijds.

In Afghanistan is 10 à 15 % van de bevolking sjiit. De meerderheid van de sjiitische moslims in Afghanistan zijn Hazara's en omgekeerd is de meerderheid van de Hazara sjiit. Er zijn twee grote sjiitische gemeenschappen in Afghanistan: de grootste sjiitische groep betreft de *Ithna Ashariya* en de kleinste groep betreft de Ismaïli. Beide sjiitische groepen in Afghanistan zijn overwegend Hazara.

In de voormelde richtlijnen van EUAA wordt over sjiieten gesteld dat zij het slachtoffer kunnen worden van daden van vervolging en dus worden zij als risicoprofiel aangemerkt. De risico's die leden van de Hazara-gemeenschap lopen vallen aldus binnen een bredere context van geweld tegen sjiitische moslims, die het voorwerp uitmaken van doelgerichte aanvallen.

De situatie van de sjiieten moet worden beoordeeld in het licht van de recente machtsovername door de taliban.

Het risico om doelwit te worden van ISKP moet ook worden beoordeeld. Momenteel blijkt niet dat voor alle personen onder dit profiel een gegronde vrees voor vervolging kan worden aangenomen, maar is het risico op vervolging eerder afhankelijk van individuele omstandigheden, zoals de regio van herkomst (zo vormen regio's waar ISKP operationele capaciteit heeft een hoger risico), deelname aan religieuze activiteiten, etc.

Onder het risicoprofiel van personen van wie wordt vermeend dat zij morele en maatschappelijke normen hebben overschreden (EUAA "*Country Guidance Afghanistan*", januari 2023, p. 77 e.v.), vallen tevens personen die worden beschouwd als verwesterd. De Hazara worden beschouwd als het Westen meer genegen dan andere groepen in Afghanistan en binnen conservatieve delen van de Afghaanse gemeenschap leeft de perceptie dat de Hazara-minderheid een cultuur heeft omarmd die niet strookt met de definitie van de islam zoals de taliban deze zien.

Uit het geheel van het voorgaande blijkt dat bij het onderzoek naar de beschermingsnood van verzoeker voormelde risicoprofielen in combinatie met elkaar moeten worden gelezen.

Bij de beoordeling of er een redelijke mate van waarschijnlijkheid bestaat dat verzoeker bij terugkeer zal worden blootgesteld aan vervolging moet rekening worden gehouden met de mogelijke aanwezigheid van individuele en concrete omstandigheden die in zijn geval risicobepalend kunnen zijn.

Verzoeker is een Hazara die tevens Ismaëli is (administratief dossier (hierna: AD), stuk 7, deel voorafgaand aan intrekking beslissing van 11 maart 2021, stuk 7, D.V.Z., Verklaring DVZ, nrs. 5d en 9), waardoor hij behoort tot een minderheid binnen de minderheid. Hierbij merkt de Raad nog op dat, aangezien een meerderheid van de sjiitische moslims in Afghanistan tot de Hazara behoort en de Hazara omwille van hun fysieke kenmerken als zodanig herkenbaar zijn, de Hazara de belangrijkste slachtoffers zijn van sektarische aanvallen op sjiieten, waarbij ISKP de belangrijkste actor, maar niet enige actor, van vervolging is.

Wat betreft de operationele capaciteit van ISKP, blijkt uit het COI-rapport "*Afghanistan Security Situation*" van EUAA van augustus 2022 dat sedert juni 2022 het gebied waar ISKP actief is delen van noordelijk en westelijk Afghanistan omvat evenals zuidelijke en zuidoostelijke provincies (p. 51).

De speciale gezant van de VN voor Afghanistan stelde in november 2021 vast dat ISKP een aanwezigheid in bijna alle provincies leek te hebben. ISKP voerde, zoals hoger reeds aangehaald, verschillende '*high profile*'-aanvallen uit, waaronder de aanslagen in Kandahar en Kunduz op sjiitische moskeeën in oktober 2021, een militair hospitaal in Kaboel op 2 november 2021, een sjiitische moskee in Mazar-e Sharif in april 2022 en een serie bomexplosies in Mazar-e-Sharif en Kaboel in mei 2022. Deze ISKP-aanvallen in Mazar-e Sharif, Kunduz en Kaboel tonen aan dat ISKP zijn capaciteit om aanvallen uit te voeren in Afghanistan heeft uitgebreid. Uit hetzelfde rapport blijkt dat lidstaten van de VN in mei 2022 de getalsterkte van ISKP schatten tussen de 1500 en 4000 strijders. Dit neemt toe sinds de machtsovername door de taliban, gezien de vrijlating van gevangenen ISKP-leden, spanningen tussen verschillende talibanstrekkingen en een toename aan financiële bronnen.

Verzoeker is afkomstig uit district Doshi van de provincie Baghlan, gelegen in het noordoosten van Afghanistan. In de provincie Baghlan maken de Hazara ongeveer 15 % van de bevolking uit. Volgens ACLED vonden er van 15 augustus 2021 tot 30 juni 2022 172 veiligheidsincidenten plaats in Baghlan, waarvan er 116 werden gecodeerd als gevechten, 51 als geweld tegen burgers en 5 als explosies/geweld vanop afstand (EUAA “Afghanistan Security Situation”, augustus 2022, p. 94). De gevechten vonden plaats tussen verzetsgroepen zoals NRF en andere anti-talibangroepen en de taliban.

Er werden volgens ACLED 372 doden opgetekend in de provincie Baghlan. Baghlan kende volgens ACLED en APW een stijging van geweld tegen burgers in de eerste maanden van 2022. Dit viel samen met een stijging in aanvaringen tussen de taliban en anti-talibangroeperingen (*Ibid.*, p. 95).

Uit de COI Focus “Afghanistan Veiligheidsincidenten (<ACLED) per provincie tussen 16 augustus 2021 en 30 juni 2022” van 23 september 2022, die de gemachtigde ambtenaar van de commissaris-generaal bij de aanvullende nota neergelegd op 17 april 2023 heeft gevoegd, blijkt dat er in de provincie Baghlan 186 veiligheidsincidenten zijn gecodeerd. Er zijn twaalf incidenten met geoprecisiecode 3 (waarvoor geen specifieke informatie over de locatie beschikbaar is en die worden ingevoerd onder de hoofdplaats van de provincie), waarvan negen gecodeerd onder het district Puli Khumri, één onder het district Andarab, één onder het district Khost Wa Firing en één onder het district Burka. Zeven van de twaalf incidenten werden als gevechten gecodeerd, de vijf overige als geweld tegen burgers. Inzake dit laatste gaat het om een incident waarbij de taliban een meisje slagen hebben toegediend omdat ze geen hijab droeg in de omgeving van de bazaar en incidenten gericht tegen personen met een bepaald profiel (voormalig medewerker van de Afghaanse ambassade in Tajikistan, voormalig commandant van een regeringsgezinde militie, een Afghaans-Iraans politiek activist, de bewaker van de voormalige gouverneur van het district Burka).

Voorts blijkt uit de stukken van het administratief dossier, en wordt *in casu* niet betwist, dat verzoeker geboren is op 14 september 2012 en dat hij in Griekenland aankwam op 9 februari 2020 toen hij zeven jaar oud was (AD, stuk 5, ‘Documenten’, nr. 9, Best Interests Determination Report). Na een verblijf in Duitsland kwam verzoeker als niet-begeleide minderjarige vreemdeling in België aan op 14 september 2020, en was hij derhalve bij binnenkomst net acht jaar oud. Uit dit alles blijkt dat verzoeker Afghanistan op erg jonge leeftijd verlaten heeft en sinds 2020 in Europa en België verblijft. Gelet op verzoekers niet-betwiste verklaringen zijn land van herkomst minder dan een jaar voorafgaand aan het indienen van zijn verzoek om internationale bescherming in België te hebben verlaten, verblijft verzoeker aldus al minstens drie jaar buiten Afghanistan.

Blijkens de stukken in het rechtsplegingsdossier heeft verzoeker gedurende meer dan een jaar, van 16 september 2020 tot en met 17 december 2021 (AD, stuk 5, ‘Documenten’, nr. 13, brief pleegmoeder van 27 december 2021), deel uitgemaakt van een Belgisch pleeggezin en komt hij thans geregeld over de vloer bij een steungezin. Hij is dus sinds zijn aankomst in België niet verder opgegroeid binnen de Afghaanse gemeenschap, zoals terecht wordt opgemerkt in het verzoekschrift. In hun getuigenis meldt zijn voormalig pleeggezin dat verzoeker soms op bezoek ging bij een Afghaans gezin in Brussel om de band met zijn cultuur en thuisland te bewaren, maar dat ze bij verzoeker weerstand merkten om te gaan en zagen dat hij geen aansluiting vond bij de kinderen van dat gezin. Verder blijken er familieleden (schoonbroer) of kennissen van zijn familie (vriend van zijn vader) in België te wonen. Waar samen met de adjunct-commissaris kan worden vastgesteld dat verzoeker in het kader van zijn verzoek om internationale bescherming (en eerder in Griekenland) vage en incoherente verklaringen heeft afgelegd over deze personen, heeft de Raad geen ernstige redenen om te twijfelen aan het betoog in het verzoekschrift dat verzoekers contact met eventuele Afghaanse familieleden/kennissen in België zeer beperkt dan wel onbestaande is (verzoekschrift, p. 25-26). Minstens zijn er in het dossier geen indicaties van het tegendeel te vinden.

Verzoeker voegt bij zijn aanvullende nota een getuigenverklaring van zijn voormalig pleeggezin (aanvullende nota verzoeker, stuk 1), waarin volgende beschrijving wordt gegeven van verzoekers functioneren en de evolutie die hij in België heeft doorgemaakt. Verzoeker had bij aankomst in het pleeggezin bizarre ideeën en verwachtte een gewelddadige reactie op fout gedrag. Hij paste zich snel aan waardoor hij al na korte tijd geen wereldvreemde vragen meer stelde en zich gedroeg zoals zijn pleegbroers en klasgenoten. Verzoeker begreep snel dat geweld altijd af te keuren is en handelde hier ook naar. Zijn voormalige pleegouders maken verder gewag van een internaliseren van westerse waarden in hoofd van verzoeker en halen als concreet voorbeeld aan dat ze hem in een gesprek met zijn pleegbroers hoorden zeggen dat één van hen later misschien wel met een man zou trouwen en dat daar ook niets mis mee was. Verzoeker zou in de zomer van 2021 aangegeven hebben geen moslim meer te

willen zijn en niet meer halal te willen eten. Verder wordt vermeld dat verzoeker lid is van een jeugdbeweging (scouts). Zijn voormalige pleegouders geven aan dat waar verzoeker aanvankelijk niet begreep waarom kinderen vrijwillig hun comfortabel huis zouden verlaten om in een vuil en nat bos te gaan spelen, hij al snel enthousiast deelnam aan de activiteiten. In de aanvullende nota wordt aangegeven dat verzoeker ook al deelgenomen heeft aan een scoutskamp in augustus 2021, waarbij hij zich verkleetde als meisje, ter staving waarvan foto's worden gevoegd (aanvullende nota verzoeker, stuk 5).

Verzoeker voegt bij zijn aanvullende nota tevens een verklaring van zijn huidige steungezin waarin getuigd wordt van de nauwe band die hij met het gezin heeft opgebouwd en zijn directe betrokkenheid bij activiteiten en feesten die binnen het gezin worden georganiseerd (aanvullende nota verzoeker, stuk 2). Het gezin getuigt voorts van het feit dat verzoeker aangeeft moeite te hebben met regels en bepaalde gebruiken in Afghanistan, bijvoorbeeld gearrangeerde huwelijken. Verzoeker blijkt het een evidentie te vinden dat iedereen gelijk is en dat ook meisjes moeten kunnen studeren. Zijn steungezin maakt gewag van een heel open geest en haalt ter illustratie daarvan aan dat verzoeker helemaal geen probleem heeft met het feit dat er in de familie een lesbisch koppel is.

De vele foto's gevoegd bij zijn aanvullende nota doen blijken van verzoekers nauwe band met zijn pleeg/steungezin in België en zijn actieve participatie aan verschillende activiteiten en sociale gebeurtenissen, waaronder oudejaar, communies, carnaval, een paaseierenraap, een bezoek aan de zoo Planckendael, verjaardagen en culturele en sportieve activiteiten (aanvullende nota verzoeker, stukken 3, 4 en 6).

Verzoeker geeft verder in zijn verzoekschrift aan dat hij in België naar school gaat en veel Vlaamse vrienden heeft en dat zijn kennis van het Dari snel achteruit gaat, waardoor hij steeds moeilijker met zijn familie kan communiceren. De Raad stelt vast dat in het verslag van het belevingsonderzoek aanwezig in het administratief dossier (AD, stuk 5, 'Documenten', nr. 8) sprake is van tekenen van vervreemding tussen verzoeker en zijn familie in Afghanistan. De telefoongesprekken met zijn familie zouden niet meer zo vlot verlopen en van kortere duur zijn dan ten tijde van de pleegplaatsing. Dit resoneert met de opmerkingen van zijn voogd ter terechtzitting dat verzoeker wel nog contact heeft met zijn ouders maar dat het niet gemakkelijk is voor hen om zijn situatie te begrijpen, waarbij zij verwees naar verzoekers ervaringen en activiteiten in België. Zij voegde hieraan toe dat verzoeker nog heel weinig Dari spreekt, wat de communicatie verder zou bemoeilijken. Waar uit het geheel van de elementen van het dossier, met name de notities van het persoonlijk onderhoud en de vaststellingen ter terechtzitting, niet blijkt dat verzoeker het Dari, zijn moedertaal, niet meer machtig is, acht de Raad het aannemelijk dat verzoekers Dari langzamerhand minder goed wordt en dat hij bij het spreken ervan vaker naar een woord moet zoeken, alsook dat hij minder frequent gebruikte of moeilijkere woorden in het Dari niet altijd begrijpt, zoals door zijn voogd werd aangegeven in een e-mail gericht aan het CGVS voorafgaand aan verzoekers persoonlijk onderhoud van 23 december 2020 (AD, stuk 5, 'Documenten', nr. 2, Mail voogd). Minstens kan worden aangenomen dat verzoeker op korte tijd een goede kennis van het Nederlands heeft verworven, zoals blijkt uit voormelde getuigenverklaringen alsook de vaststelling ter terechtzitting dat verzoeker, ondanks zijn zichtbare zenuwachtigheid, in staat was enkele vragen van de voorzitter die bewust door de tolk niet werden vertaald te begrijpen en in het Nederlands te beantwoorden. Verzoekers goede kennis van het Nederlands werd ook erkend door de *protection officer* tijdens verzoekers eerste persoonlijk onderhoud op het CGVS, die verzoeker de mogelijkheid liet om naar hem te luisteren of naar de tolk en in het Nederlands te antwoorden indien hij dit wenste (AD, stuk 7, deel voorafgaand aan intrekking beslissing van 11 maart 2021, stuk 4, notities van het persoonlijk onderhoud van 23 december 2023, p. 2-3).

Daargelaten de vraag of verzoeker blijkt geeft van een daadwerkelijke verwestering in de zin van een internaliseren en eigen maken van westerse waarden en normen, kan de Raad, het geheel van voormelde elementen in acht genomen en afgewogen in het licht van de objectieve informatie aanwezig in het rechtsplegingsdossier, aannemen dat verzoeker op zeer ingrijpende wijze geconformeerd is aan de westerse, liberale en vrije levensstijl en sociale voorschriften, waardoor hij in geval van terugkeer naar Afghanistan met een redelijke mate van waarschijnlijkheid riskeert gezien te worden als verwesterd. Er kan geen abstractie worden gemaakt van volgende elementen eigen aan verzoekers situatie: i) het feit dat hij op zeer jonge leeftijd Afghanistan heeft verlaten en als niet-begeleide minderjarige Europa is binnengekomen; ii) zijn inmiddels meer dan driejarige afwezigheid uit Afghanistan; iii) zijn verblijf van inmiddels bijna drie jaar in België en zijn integratie in de Belgische samenleving en actieve deelname eraan zoals onder meer blijkt uit de getuigenverklaringen en foto's gevoegd bij de aanvullende nota neergelegd op 5 april 2023; iv) het gegeven dat hij heden nog steeds minderjarig en zeer jong is, namelijk tien jaar. De Raad merkt op dat verzoeker gezien zijn zeer jonge leeftijd erg beïnvloedbaar is en kan

aannemen dat hij zich aldus, gelet op de blootstelling aan de Belgische samenleving via onder meer zijn school en het verblijf bij een pleeggezin, onbewust 'westerse' gedragingen en kenmerken heeft eigen gemaakt. Er kan worden aangenomen dat hij deze, gelet op zijn jonge minderjarige leeftijd, niet steeds zal kunnen verbergen of zich zelfs niet bewust zal zijn dat hij deze moet verbergen wanneer hij bij terugkeer naar zijn regio van herkomst in Afghanistan opnieuw plaatselijke gebruiken en normen in acht moet nemen die inmiddels onder het talibanregime aanzienlijk werden verstrengd. Dit brengt het risico met zich mee dat hij onder de aandacht van de taliban of de lokale gemeenschap kan komen, hetzij op doorreis of bij een terugkeer naar zijn lokale gemeenschap. Er kan dan ook niet worden uitgesloten dat verzoeker bij een terugkeer naar Afghanistan als 'verwesterd' zal worden gepercipieerd. Er moet bovendien rekening worden gehouden met de strenge sociaal-religieuze richtlijnen die door de talibanautoriteiten heden zijn uitgevaardigd, zoals blijkt uit de zeer uitgebreide, gedetailleerde en gedocumenteerde objectieve landeninformatie die door beide partijen wordt bijgebracht. De Raad stipt hierbij aan dat uit deze landeninformatie blijkt dat personen die worden beschouwd als 'verwesterd' het risico lopen om te worden blootgesteld aan vervolging daar de perceptie leeft dat terugkeerders waarden en uiterlijkheden hebben aangenomen die worden geassocieerd met westerse landen. Gelet op verzoekers zeer jonge leeftijd, meent de Raad dat verzoeker zich in een kwetsbare positie bevindt, waardoor kan worden aangenomen dat hij niet steeds de maturiteit of het inzicht zal hebben om het 'spel' te spelen.

Alles in acht genomen blijkt dat er in hoofde van verzoeker een aantal individuele risicobepalende omstandigheden aanwezig zijn die cumulatief moeten worden bekeken in het licht van de algemene landeninformatie.

De omstandigheid dat verzoeker geen duidelijk zicht biedt op zijn netwerk binnen en buiten Afghanistan, alsook niet op de leefomstandigheden en het profiel van zijn familie, doet geen afbreuk aan voorgaande objectieve elementen waarover geen twijfel bestaat, noch aan voorgaande bevindingen en vaststellingen.

De Raad besluit dat het geheel van verzoekers individuele omstandigheden, cumulatief beoordeeld, gezien in relatie met elkaar, alsook afgewogen in het licht van de huidige Afgaanse context van het talibanregime en de huidige preciaire situatie van de Hazara en de sjiiitische moslims in Afghanistan, en het beginsel van het hoger belang van het kind indachtig, *in casu* voldoende is om een gegronde vrees voor vervolging in hoofde van verzoeker aan te nemen.

Gelet op zijn Hazara-origine en zijn sjiiitische (ismaëlitische) geloofsstrekking, alsook een aannemelijke perceptie van verwestering in zijn hoofde, kan in dit geval een verband worden gelegd tussen de gevreesde vervolging en een (toegedichte) politieke of godsdienstige overtuiging.

Gelet op het geheel van alle elementen met betrekking tot zijn concrete en specifieke, persoonlijke situatie, is de Raad van oordeel dat verzoeker aannemelijk maakt dat de kans reëel is dat hij bij een terugkeer naar Afghanistan zal opvallen en in de negatieve aandacht van leden en aanhangers van de taliban of ISKP zal komen te staan. Het is niet mogelijk om met een redelijke mate van waarschijnlijkheid het concrete lot te voorspellen van een persoon met zijn profiel die onder de aandacht van de taliban of ISKP komt omwille van een toegeschreven verwestering, alsook afgewogen in het licht van huidige preciaire situatie van de Hazara en de sjiiitische moslims in Afghanistan. De beschikbare objectieve landeninformatie wijst evenwel op *"wrede, onmenselijke en vernederende behandeling en bestraffing"*, waaronder openbare geseling en afranseling van personen die zich niet hielden aan de uitgevaardigde regels en richtlijnen.

De Raad stipt tenslotte aan dat de verwerende partij ter terechtzitting stelde zich te schikken naar de wijsheid van de Raad.

De Raad treedt, na lezing van de beschikbare landeninformatie in het rechtsplegingsdossier, de conclusie in de EUAA *"Country Guidance: Afghanistan"* (p. 137) bij dat de taliban niet kunnen worden beschouwd als een actor van bescherming. Het gebrek aan het recht op een eerlijk proces en de aard van de bestraffingen binnen het justitiemechanisme van de taliban zorgen ervoor dat dit niet kan worden beschouwd als een legitieme vorm van bescherming. Rekening houdend met hun geschiedenis van mensenrechtenschendingen, kan er momenteel worden geconcludeerd dat de taliban niet kunnen worden beschouwd als een actor van bescherming die in staat is om effectieve, niet-tijdelijke en toegankelijke bescherming te bieden.

Gezien de Taliban geen actor van bescherming zijn, dringt de vraag naar een intern vestigingsalternatief zich niet verder op. De EUAA "*Country Guidance: Afghanistan*" concludeert bovendien terecht dat momenteel een intern vestigingsalternatief in geen enkel deel van Afghanistan aan de orde is (p. 140).

De Raad stelt dan ook vast dat in hoofdzaak van verzoeker in geval van terugkeer naar zijn land van herkomst een gegronde vrees voor vervolging omwille van een (toegedichte) politieke of godsdienstige overtuiging kan worden aangenomen in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet en dat er voor hem in zijn land van herkomst geen redelijke bescherming voorhanden is.

In acht genomen wat vooraangaat, wordt verzoeker als vluchteling erkend in de zin van voormeld wetsartikel.

De Raad is zich ervan bewust dat deze erkenning een mogelijkheid tot gezinshereniging opent. Of gezinshereniging in het belang van verzoeker is, is echter een vraag die in het kader van die specifieke verblijfsprocedure door de bevoegde diensten moet worden onderzocht.

Voorgaande vaststellingen volstaan om de overige in het verzoekschrift aangevoerde argumenten en grieven, alsook de argumentatie van de verwerende partij, niet verder te onderzoeken en te bespreken.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vluchtelingenstatus wordt aan de verzoekende partij toegekend.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijf juli tweeduizend drieëntwintig door:

dhr. S. WILLAERT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. I. VERLOOY,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

I. VERLOOY

S. WILLAERT